

Bílá by Slimča

1. kapitola

„Nesnáším ho! Nesnáším, nesnáším, nesnáším...“ odříkával Harry jako mantru. Tváře měl zrudlé mrazem, jeho hábit trhal ledový vítr a v botách nepříjemně čvachtala voda. Se zimomřivě zvednutými rameny klopytal hlubokým sněhem a zamračeně sledoval tmavou postavu před sebou. Ten muž se pohyboval lehce a se vztyčenou hlavou. Jakoby za sebou neměl bezmála čtyřicet hodin beze spánku, čtyřicet hodin nepřetržitého pochodu. Jakoby právě kolem nezuřila ta nejhorší sněhová bouře, jakou kdy Harry zažil. Muž se vzdaloval. „Nesnáším, nesnáším, nesnáším...“

Harryho průvodce (ted' už se pomalu ztrácel ve vánici) byl poslední žijící bytostí, snad až na Voldemorta, se kterou by se Harry chtěl ocitnout sám v ledové pustině, bez hůlky, bez jídla, bez naděje na pomoc. A přece se to stalo. A čím je to chyba? Brumbálova! Jistě, jak jinak. Harry zařal pěsti. Jak to ten stařec říkal? „Chlapče, nesmíš se zlobit, že odmítám tebe a spoustu dalších studentů nacpat Voldemortovi přímo do chřtánu. Ta ohavná bytost si připravila cestu do Bradavic a jeho vstupenkou mezi jejich zdi jsi ty a zase jenom ty. Od té nešťastné příhody na hřbitově po turnaji tří kouzelníků mu koluje v žilách tvá krev a on našel způsob, jak s pomocí té trochy ukradené životadárné tekutiny přelstít naše obranná kouzla. Dokud budeš v Bradavicích, není tady bezpečno.“

„Ale mohu se mu přece postavit, pane řediteli. Zničili jsme všechny vitéály, včetně toho zatraceného kousku přilepeného k mé vlastní duši! Je to šance – dovnitř se dostane jen Voldemort, nikdo jiný. Své nohsledy musí tentokrát nechat doma...“

„Jistě, ale nepodceňuj ho, Harry. Nevíme kdy, ani v jaké podobě sem pronikne. A dokud ho neobjevíme, může napáchat mnoho zla. Věř mi, bude bezpečnější pro všechny, když tě ukryjeme na jedno velmi dobře chráněné místo a najdeme způsob, jak obnovit obranu školy. Pak se vrátíš.“

„A Voldemort? Zase uteče!“

„Při vší úctě k tobě, chlapče, nemyslím si, že jsi připraven na rozhodující střetnutí s ním. Ještě ne.“

„Uteče a bude dál vraždit...“ Harry se snažil vložit do svého hlasu veškerou naléhavost.

„Ještě NE, Harry!“ Brumbál ted' vypadal přísně a chlapec jen zatnul zuby. Nemělo smysl se hádat.

„A Harry? Dostaneš doprovod. Jednoho z významných členů Řádu...“

„Ano, pane?“ zahučel Harry bez zájmu.

„Ano. Profesora Snapea.“

„Ale to...“ Harry zalapal po dechu. To přece nemůže být pravda! Třeštil na Brumbála oči takovým způsobem, že i úplnému hlupákovi by muselo dojít, že se Snapem prostě nemůže jít. NEMŮŽE!

Ale Brumbál jen zvednul ruku v odmítavém gestu a tiše zopakoval: „Půjde s tebou profesor Snape. Nikdo tě neochrání lépe, než on.“ Potom pokynul k východu z ředitelny a dveře se neslyšně otevřely. „Čekám tě tady za hodinu. A vezmi si s sebou jen to nejnnutnější...“

Těžko říct, co se vlastně zvrtilo. V jednom okamžiku stáli i se Snapem v ředitelně a Brumbál k

nim natahoval ruku s přenášečem a hned v tom dalším jim kolem uší fičel severák a nikde nebylo nic, než neproniknutelné bílo. Harry se zatvářil zmateně a instinktivně se natáhl po své hůlce. Nahmatal jen prázdnou kapsu. Snape zřejmě v tentýž okamžik učinil podobný objev, protože zaťal pěsti a pevně stisknul rty. „Jdeme, Pottere, nebudeme tady čekat, až si z nás někdo udělá terč!“ Beze slova se otočil a vykročil do bílé tmy. Harry se váhavě vydal za ním...

A teď jsou tady a Snape si razí cestu někde v mlze před Harrym. Nezúčastněný, chladný... Jistě – dokonale se hodí právě sem, to tohoto ledového pekla – pomyslel si Harry. Skousnul si spodní ret a znovu těžce zvednul nohu. Nenávidí Snapea, ale ví, že ho právě teď nesmí ztratit z dohledu. Život je někdy tak zlomyslný...

Harry nevěděl, jak dlouho šli. Jeho nohy zesláblly vyčerpáním a hladem a Snapea už neviděl. Jemně se usmál. Zvrátil hlavu k nebi a vdechnul ledový vzduch. Vlastně už není tak ledový, zdálo se mu. Opravdu. Jakoby najednou přestala být zima. Jako ve zpomaleném filmu se svezl do sněhu a zavřel oči. Nakonec to není tak špatný výlet, blesklo mu hlavou. Harry usínal a poprvé, po mnoha měsících, cítil v duši klid a mír. Těšil se na to, co přijde.

„Pottere, na co si tady hrajete!“ Ostrý hlas se mu zařezal do povědomí, ale úsměv z tváře mu smazat nedokázal. „No tak, Pottere!“ Harry cítil, jak ho něčí ruka pevně uchopila za loket a jak ho táhne zpět na nohy. „Člověk by řekl, že v sedmnácti letech už jste někdy slyšel o tom, že usnout v takovém mrazu se rovná jisté smrti. Ale pan Potter má na věc zřejmě jiný názor, že?“ syčel Snape.

„Nesnáším, nesnáším, nesnáším...“ Harryho nohy se samy pohnuly, jak ho Snape táhnul za sebou, a rozmazaný svět kolem se zase zformoval do neprostupné bílé masy.

Probral se na tvrdém kavalci, přikrytý ne zrovna čistou dekou a s šálkem horkého čaje přitisknutým k ústům. „Vypijte to, Pottere. Lektvar vám nenabídnu, ale aspoň se pokuste zahřát.“ Harry zvednul oči k tváři nad sebou, ale viděl jen nejasný Snapeův obrys.

„Našli jsme Brumbálovu skrýš, pane?“ zamrkal.

„Napřed pijte.“

Harry usrknul příšerně hořkou tekutinu a zašklebil se. V ruce ucítil něco chladného a s úlevou si uvědomil, že mu Snape podává brýle. S pocitem znovunabytého zraku upřel pohled zpět na profesora.

„Ne, pane Pottere, nejsme tam, kam nás ředitel zamýšlel poslat.“ Navázal Snape na předchozí hovor.

„A vy... vy víte, kde jsme?“

Snape se otočil zády a zahleděl se z okna.

„Předpokládám, že i vaše hůlka se jaksi... ztratila cestou?“ zavrčel místo odpovědi.

„Nemám ji, pane.“ Harry přemýšlel, proč se, pro všechno na světě, cítí tak provinile. Konec konců, kdyby je Brumbál nechtěl poslat pryč...

„Děkuji, pane,“ zamumlal Harry místo dalších otázek. Snape zjevně neměl sdílnou náladu a Harry ho nechtěl zbytečně provokovat. I tak byla jeho situace dost svízelná. Vlastně JEJICH situace.

Snape nadzdvihnul jedno obočí a pátravě se zadíval Harryho směrem.

„No, myslím... Celou cestu jste mě táhnul?“

„Posledních pár hodin spíše nesl, pane Pottere.“ Snape se znovu díval z okna a Harry cítil, jak rudne až za ušima.

„Ehm... děkuji... opravdu...“ Harry rozpaky nevěděl, co dělat, a tak raději rychle dopil ten odporně hořký čaj, zavrtal se do deky a zavřel oči. Předstírání spánku mu v této chvíli připadalo jako nejlepší řešení. Brzy se však skutečně propadl do neklidného snu.

Když znovu otevřel oči, byl v místnosti sám. „Pane profesore?“ zkusil potichu. „Pane???“ tentokrát hlasitěji. Nikdo se neozval. Harry se opatrně sesunul ze svého lůžka a prohlížel si místnost. Vypadá to tady jako ve starém loveckém srubu, přemýšlel. Dvě palandy, dvě deky, nahrubo opracovaný jídelní stůl s lavicemi po obou stranách, krb, ve kterém teď plápolal oheň (Snape musel zatopit, uvědomil si Harry) a několik polic s obitým nádobím. Na stole stála petrolejka a krabička zápalek. Jsme tedy v mudlovském srubu – dedukoval Harry. U kouzelníka se dá jen těžko předpokládat, že by využil petrolejovou lampu a o to méně sirky. Vedle krbu ležela nahrubo srovnaná hromádka dříví, tak Harry vstal a přiložil na oheň dvě polena. Jen pro jistotu. A taky tak trochu proto, že potřeboval mít pocit, že něco dělá. Pak už našel jen dvě malé bedny. V jedné objevil nějaké nářadí a ve druhé pár bylinek, koření a trochu soli. Obsahu bedny vévodila tmavá lahev, a když ji Harry otevřel, ucítil ostrý závan nějakého alkoholu.

Pak se Harry obrátil k oknu a studoval okolní krajinu. Jak jinak – bílou. Jednotvárnost místa, kde Harry ztratil vědomí, však zmizela. Vlevo, pár desítek metrů od srubu, zíral na Harryho hustý lesní porost a vpravo zahlédl pod svahem zamrzlé jezero. Aspoň tak to Harrymu připadalo. Kdyby měl chlapec výhled na opačnou stranu, viděl by, že je srub zezadu chráněn vysokou skálou a pro cizí oči je vlastně téměř k nenalezení.

Zrovna, když si Harry uvědomil, že už zřejmě delší dobu nesněží, objevila se v ohybu lesa tmavá postava. Harry se prudce nadechnul a mimovolně zacouval do nejzadnějšího rohu místnosti. Popravdě, nebyl teď připraven čelit Snapeovým poznámkám. Byl unavený, bezbranný a navíc tomu bastardovi nejspíš opět vděčil za svůj život.

„Á, pan Potter!“ zaskřípal Snape hned mezi dveřmi. „Vítejte mezi živými,“ na tváři mu pohrával úšklebek. „Doufám, že se v kuchyni orientujete lépe, než v laboratoři,“ protáhl měkce a hodil na stůl mrtvého králíka. „Půjdu si teď zdímnout, takže doufám, že si s tím poradíte.“ Shodil hábit, boty a za chvíli podřimoval na své palandě. Aspoň tak vypadal, pomyslel si Harry a pomocí rezavějícího nože z první bedny začal stahovat ulovené zvíře...

Dny plynuly pomalu a jednotvárně. Harry teď téměř denně vycházel se Snapem klást pasti na drobnou zvěř a vybírat úlovek. Sbírali dřevo na topení a nějaké kořínky a bobule, které se Harry naučil používat k dochucení jídla. Kuchyně byla výlučně jeho starost (pozoruhodné, jak nerad se Snape zabýval mícháním čehokoliv jiného, než lektvarů), Snape zase obstarával hrubou práci se dřevem a na opravách srubu. Mluvili spolu málo. Zpočátku se Harry snažil Snapea ptát, jestli tuší, co se stalo, kde jsou a zda má nějaký plán, ale vysloužil si pokaždé jen nenávidný pohled a pár uštěpačných poznámek. Kolikrát vlastně Snape nevěnoval Harrymu ani ten pohled. A tak nakonec profesor jen rozdával příkazy a Harry odpovídal „Ano, pane,“ případně hlásil stav pastí. Večer chodili spát brzy a do té doby se v místnosti jakoby mýjeli. Nejhorší byly dny, kdy počasí nedovolilo opustit zdi srubu. Snape sedával mlčky u okna a sledoval divoký rej vložek a Harry se krčil na své palandě a snažil se být neviditelný.

Když už si Harry začínal myslet, že z toho zřejmě zešílí, něco se stalo. Venku zuřila snad nejsilnější bouře za posledních mnoho a mnoho dní a mohutný poryv větru utrl kus plechové střechy srubu. Pokřivené cáry kovu teď mlátily jeden o druhý a do místnosti se okamžitě začaly valit spousty sněhu. Mráz se zakousl Harrymu do těla s takovou prudkostí, že musel zalapat po dechu. Snape zaklel, popadl sekýru a krabici s mohutnými hřebíky a vyrazil ven. „Podržte mi žebřík, Pottere!“ houkl ještě Harryho směrem.

Harrymu se zdálo, že Snape zápasí se střechou nekonečně dlouho. Několikrát ho vichřice málem shodila k Harryho nohám, nesčetněkrát se rezavé pláty zakously do jeho těla a Harry mohl přímo VIDĚT, jak se jeho učitelé zažírá mráz až do morku kostí a znehybňuje mu končetiny. A pak bylo konečně po všem. Poslední dlouhý hřeb dosedl na své místo a Snape se unaveně

svezl k zemi. Harry mu podepřel loket a pomohl mu dovnitř a na palandu. Snape byl promrzlý, potlučený a silně krvácel z několika ran na rukou. Znovu zaklel. Harry chvíli váhal, potom podal profesorovi jeho vlastní i svou deku a rozžehl udušený oheň. Do kotlíku dal vařit vodu a Snape ho přitom zamračeně pozoroval. Nemluvil, nekritizoval, jen se díval.

Jemně nadzdvihl obočí, když si Harry odhrnul hábit a začal trhat na kusy svou košili. „Hodně to krvácí,“ zamumlal omluvně chlapec a Snape jen beze slova přikývl. Část horké vody Harry použil na přípravu čaje a zbytek přenesl společně s cárem své košile ke Snapeovi. S otázkou v očích se váhavě natáhl ke Snapeovým ranám. Profesor se tentokrát přece jen ušklíbl, ale bez protestů nastavil své ruce Harrymu a nechal je očistit. Harry se mračil. „Chtělo by to dezinfekci,“ šeptal spíše sám pro sebe, ale tentokrát Snape kupodivu zareagoval. „Pane Pottere, myslím, že v této chvíli jsme vyčerpali veškeré naše možnosti, takže pokud přece jen nějakým zázrakem nevytáhnete z rukávu hůlku...“ Harry ho však neposlouchal a oči mu zasvítily nápadem. „Pane? Šlo by tohle?“ strčil Snapeovi pod nos pálenku z druhé bedny. Snape vtáhl ten ostrý alkoholový puch, trochu nakrčil obličej, ale neodmítl. Nechal si polít rány, a když mu Harry nainstaloval i provizorní košilové obvazy, krátce kývnul a tiše pronesl: „Děkuji, pane Pottere.“

Harry se zarazil s kotlíkem v ruce. Chtěl z něj vylít zkrvavenou vodu, ale to, co právě slyšel, ho přišpendlilo k podlaze. Prohlížel si Snapea jako nějaké cizokrajné zvíře a později přemýšlel o tom, že možná i zapomněl zavřít pusu. Opravdu mu poděkoval? Jemu? Harry Potterovi? Když se Snapeovi rozlil po tváři zlomyslný úsměšek, vzpamatoval se. „To vy jste spravil střechu, pane,“ pokrčil rameny a pokračoval s kotlíkem ke dveřím.

Snape teď seděl na své palandě, opíral se zády o zeď a pozoroval Harryho, jak pobíhá kolem ohně a snaží se připravit včera uloveného králíka. V rozbolavělých rukou opatrně svíral hrnek s čajem, který dostal.

„Ředitel Brumbál nás chtěl poslat do svého letního sídla v Yorkshiru,“ pronesl pomalu. „Nemám úplně jasno v tom, co se při našem přesunu nepodařilo, ale troufám si tvrdit, že v tom má prsty Pán zla. Pravděpodobně v době, kdy se měl zahájit náš přesun, byl již uvnitř hradu. Nehody jako tato se stávají, když se kouzelník na poslední chvíli snaží změnit nasměrování přenášedla. Voldemort mohl mít v úmyslu očarovat ředitelovo přenášedlo tak, aby nás dopravilo někde na jeho panství. Jedna varianta je, že to stihl jen částečně a přenášedlo nás prostě vyhodilo někde na půli cesty. Já jsem ochoten připustit, že jsem se přenášedla dotknul, ale vy? Dotknul jste se té spony? Nebo mě?“

Harry tiše zavrtěl hlavou. Uvelebil se na podlaze proti Snapeovi a hltal každé jeho slovo. Slitoval se nad ním! Snape s ním mluví! Harry cítil, že jeho srdce zrychlilo.

„Myslel jsem si to,“ přikývl Snape. „Pak zřejmě přichází v úvahu spíše druhá varianta. Kouzlo prošlo skrz nás dva a my sami jsme se na chvíli stali přenášedly. To by vysvětlovalo, proč s námi nejsou naše hůlky. Prostě jsme je na okamžik nebyli schopni udržet, jestli mi rozumíte...“

„Živá bytost přece nemůže být očarována na přenášedlo. Nebo ano?“ zatápal Harry.

„Jistě, proto jsme zafungovali tak... špatně. Místo u Voldemorta na dvorku jsme se ocitli tady a upřímně – byla obrovská náhoda, že jsme skončili oba na stejném místě.“

Harry zamyšleně hleděl do ohně a Snape zatím znechuceně usrkl další doušek čaje. „Břečka... Budeme muset najít lepší byliny,“ procedil mezi zuby. „A teď k vaší další otázce, pane Pottere. Nemám nejmenší tušení, kde se právě nacházíme. Soudě podle ročního období a podle toho, co se právě odehrává za našimi okny, jsme jistě na severní polokouli. Krajina by mohla být typická pro Severní Ameriku nebo Rusko, v Anglii bych podobný terén rozhodně nehledal. Od civilizace jsme pravděpodobně vzdáleni jen pár dní cesty, ale vydáme-li se špatným směrem, snadno můžeme zabloudit. Navíc – pár nocí venku v těchto teplotách... Zkusil jste si na vlastní kůži, co to s člověkem udělá. Proto považuji za rozumné zůstat tady, dokud se alespoň trochu neoteplí. Přítomnosti mudlů bych se nebál, alespoň ne uprostřed zimy.“

Snape se na chvíli odmlčel a Harry se snažil zpracovat informace, které právě obdržel. Nakonec

prostě přikývnul na znak porozumění a chvíli váhal, než se odvážil zeptat na to, co jej právě páliho na jazyku: „A Voldemort? Když byl v Bradavicích, tak mohl...“ Harry polknul a nedokázal větu dokončit. Před očima teď měl Rona a Hermionu a všechny své spolužáky, Brumbála v těsné Voldemortově blízkosti a nepřipraveného na útok...

„Nemyslím si, že by Voldemort mohl dále setrvat v Bradavicích, když jste z nich zmizel vy. Musel by nejprve zbořit mnoho obranných kouzel a na to, troufám si tvrdit, neměl čas. Silná magie hradu by okamžitě začala ničit jeho vlastní a to by on nikdy neriskoval.“

„A může Brum... tedy pan ředitel vědět, kde jsme?“

„Jistě velmi rychle zjistil, že se náš plán pokazil, ale ne, myslím, že nemůže tušit, kam jsme se přenesli. Musíme se prozatím spokojit s vědomím, že nás hledá.“

„A hledá nás i Voldemort,“ zahučel bezbarvě Harry.

„Předpokládám to. Neví, jestli už jste zpět v Bradavicích, ale vzhledem k tomu, že se mu neozývám, má dobrý důvod myslet si, že tam dosud nejsem já.“

„Takže hledá minimálně vás?“

Snape se zle zašklebil: „Tak o tom silně pochybuji, pane Pottere. Pán zla neukládá své Smrtijedy do postýlek...“

Harry se zachvěl.

„Ale no tak, Pottere. Oba známe můj úkol v této hře a nemá smysl si cokoli nalhávat. Každopádně – dokud mu nepodám informaci, že jste zpět, bude vás hledat. Mimo kouzelnický svět jste pro něj velmi snadnou kořistí.“

„Ano pane. A děkuji. Tedy – že jste... no... že se mnou mluvíte.“

„Za málo, řekl bych. A teď, pane Pottere, myslím, že v příštích několika dnech budeme odkázáni jen na vaše ruce. Pokud vás tedy mohu požádat – uvařte nějak to zvíře a půjdeme spát. Čeká vás náročný den.“

Celý příští týden byl skutečně velmi vyčerpávající. Harry musel sám obstarávat lov, přípravu topiva i jídla a dokonce pár oprav na neustále se rozpadajícím srubu. Dvakrát denně převazoval Snapeovy ruce, čistil rány pálenkou a vyvařoval v horké vodě už použité cáry košile, aby jimi mohl další den znova překrýt hojící se místa. Zvládal vše s vypětím sil a večer upadal spíše do komatu, než do spánku. Snape vše pozoroval většinou ze své palandy a měl mrzutou náladu. Přesto Harry zjistil, že se ten muž drží jaksi zpět a snaží se kontrolovat své slovní výpady vůči němu. Nevěděl, čemu to přičíst, ale byl vděčný.

V noci se Harry probudil bolestí. Přes den se pokoušel nařezat celou hromadu dříví na topení a nějak to přehnal. Teď ho páli každíčký sval a cítil, že má i trochu zimnici. Chtěl přiložit do krbu, když jeho pozornost upoutala tmavá Snapeova silueta u okna. „Nemůžete spát, pane profesore?“ zkusil Harry.

„Nemám tu možnost jako vy, abych se přes den utahal do mrtva, pane Pottere,“ odfrkl si Snape a dál zíral do tmy za oknem. „Co mě udivuje je, že nespíte vy. Posledních pár nocí jsem tady mohl překládat uhlí a s vámi by to ani nehnulo.“

Ve Snapeově hlase zněl posměšek, ale Harry se rozhodl, že Snape umí jednat i hůř, a tak prostě odpověděl: „Asi jsem se trochu přetáhl.“ Zvedl se, že konečně přiloží na oheň, ale Snape jej zatlačil zpět do postele a mlčky hodil do krbu pár polen.

„Pracujete velmi tvrdě,“ protáhl trochu nechotně. „Současná situace pro mě není příjemná, Pottere. Jsem zvyklý postarat se o sebe sám a naprosto mi to tak vyhovuje. Nečekejte ode mě projevy vděku. Asi pro vás nebude překvapením, že právě vy jste jeden z posledních lidí,

kterým bych chtěl cokoliv dlužit. Kdyby to tak mělo dopadnout..." I ve tmě mohl Harry zřetelně vidět Snapeův kyselý výraz. „Jen si prostě myslím, že pokud se v této chvíli nerozhodnu dobrovolně umrznout, mohu vám být v příštích týdnech ještě užitečný..."

Dál už Snape nemluvil a nakonec si lehl zpět na svůj kavalec a otočil se ke zdi. Harry mlčel. Ve skutečnosti se snažil přeložit to, co právě slyšel. V tom projevu bylo uznání i urážka – jak jinak, byl to Snape a mluvil s Harry Potterem. Nemohl prostě jen poděkovat. Ze všeho nejvíc však z té řeči cítil Snapeovu hořkost nad vlastní bezmocí a závislostí na ne zrovna oblíbeném studentovi. Co mu vadí víc? Ta nemohoucnost, nebo Harry? Chlapec si povzdechnul a donutil bolavé svaly znovu zaujmout horizontální polohu. Zavřel oči a s pocitem podivného smutku pomalu usínal. Opatrnou ruku, která mu přitáhla pokrývku až pod bradu a přidala navrch druhou – Snapeovu deku, už nevnímal. V noci ho však navštívil podivný sen. Harry stál na jedné z Bradavických věží, vedle něj Snape a držel ho kolem ramen. A Harrymu bylo dobře. Moc dobře...

2. kapitola

Ráno Harry zaspal. Když konečně rozlepil oči, slunce stálo vysoko na obloze a na Harryho příkrývkách kreslilo zlaté čáry. Moment... Na PŘIKRÝVKÁCH? Odkdy má Harry dvě? Zmateně zamrkal a pak zabloudil opatrným pohledem ke Snapeově lůžku. Opravdu mu ten člověk věnoval svou deku? Něco v Harryho hrudi se podivně zatřepotalo, když se otočil na Snapea. „Pane, já..." Snape na něj však hodil podivný, téměř výhružný pohled, a tak místo původně zamýšlených díků, řekl jen: „Nevzbudil jste mě..."

„Pak byste si možná měl pospíšet ven, než naši dnešní kořist sesbírá divoká zvěř, Pottere,“ zavrčel Snape, ale Harrymu neuniklo lehké zacukání Snapeových koutků. Harry se usmál. Ano, nebylo pochyb. Mezi ním a profesorem lektvarů zavládlo příměří...

O hodinu později se Harry plahočil hlubokým sněhem a hledal, jestli se něco chytilo do pastí. Zrovna se snažil vyprostit z oka malého tetřeva, když ucítil, jakoby mu hrdlo sevřela ledová ruka. Zalupal po dechu a musel se opřít o strom, aby udržel rovnováhu a zatlačil temnotu, která mu na okamžik zastřela zrak. Srdce mu bušilo jako o závod a po zádech stékal ledový pot. Aniž by si vůbec rozmyslel, co dělá, divoce se rozběhl zpět ke srubu. „Ne ne ne ne!“ křičelo to v něm a každá jeho buňka se teď chvěla napětím. Když konečně doběhl na mýtinu a spatřil otevřené dveře do chaty, začala se mu vracet rozvaha. Neví přece, jestli se něco skutečně děje, že? Snape se mu vysměje, když takhle bezdůvodně vtrhne dovnitř, jako poplašené dítě. Pomalu zklidňoval svůj dech a snažil se zahlédnout uvnitř nějaký pohyb. Bez úspěchu.

Nakonec se rozhodl pro opatrnost a zamířil na opačný konec mýtiny tak, aby se ke vstupu do srubu dostal nepozorovaně. Trvalo to nekonečně dlouho a srdce se mu znovu rozbušilo, když si uvědomil, že dveře nejsou otevřené, ale rozbité, a ke srubu vede čára stop začínající z čista jasna uprostřed bílé pláně. Nebylo pochyb. Ten narušitel musí být kouzelník a přemístil se jen pár desítek metrů od jejich prahu. Mohl by to být Brumbál? Našel je, NAŠEL! Harry se málem rozběhl, připravený skočit nečekané návštěvě rovnou do náruče. Pak se zarazil. Jeho instinkty ho znovu přinutily k opatrnosti, a tak se přitiskl ke stěně srubu a krok za krokem se posouval ke vchodu.

A potom uslyšel ten hlas. Hlas, ze kterého mu tuhla krev v žilách, a ježily se chlupy na zátylku. Syčivý, skřípavý, zlomyslný... Harry cítil, jak se celý chvěje a nemůže se nadechnout. Voldemort je tady! Je tady, v chatě, se Snapem!!! Merline, co by teď dal za svou hůlku!

„No tak, Severusi, nebud' hlupák! Já přece vím, stejně dobře jako ty, že tady ten ubožák je. Čemu ale nerozumím je, proč mi ho zapíráš. Hm? Co, můj věrný služebníku?“ syčel Voldemort a odpovědí mu bylo jen ticho.

„Jsi přece můj věrný služebníku, že? Nebo mi něco uniklo, můj malý zrádný Snape?“ Voldemort se ledově zasmál.

„Nevím, o čem mluvíte, můj pane.“ To se ozval Snape a jeho hlas zněl naprosto vyrovnaně.

„Tak ty nevíš...“

„Potter tady není, můj lorde. Kdyby ano, už bych vám ho naservíroval na zlatém tácu, to přeci víte...“

Znovu ledový smích.

„Ale můj milý. Co vím je, že mi v poslední době nic nevycházelo, jak mělo. Někdo z mých věrných zřejmě trochu vynášel informace, víš? Někdo, kdo mi byl velmi blízko a znal mé nejbrilantnější plány... Ty mi o tom, samozřejmě, nemůžeš nic říci...“ poslední slova už Voldemort téměř kvičel. „Crucio!“ vyštěkl náhle a Harry zalapal po dechu.

„Ale, ale, ale! Copak to tady máme? Návrat ztraceného syna?“ zbystřil Voldemort. Harry slyšel žuchnutí, jak se Snape, zbavený kletby, sesunul k zemi, a pak se svět zatočil v obrovském víru událostí, které Harry vnímal jako velmi zpomalený film. Zašustění hábitu a Voldemort se žene ke dveřím, aby vtáhl Harryho dovnitř. Snapeovo *Expelliarmus* a znovu zašustění, jak se zmatený Voldemort otáčí k odrazení kletby, která ve skutečnosti nemohla být vyslána. Harry na Voldemortových zádech, bojující o hůlku namířenou na Snapea, a Voldemortovo mrazivé *Avada kedavra*. Zelený paprsek, mířící ke Snapeově hrudi a obrovský tlak a horko v Harryho hrudi. A to srdce, Merline: bum bum bum! Snad vyletí skrz žebra: bum bum bum bum! Harry zavírá oči a vidí Snapea, rázujícího po učebně, Snapea, sklánějícího se nad kotlíkem, Snapea ženoucího se chodbou bradavického hradu, Snapea, zachraňujícího Brumbála a vidí Snapea, vlekoucího sněhem vyčerpané Harryho tělo. Snape vaří Harrymu čaj a dává mu svou pokrývku, Snape stojí na bradavické věži a drží Harryho kolem ramen. Bylo mu tak dobře. Tak dobře! A pak Snape, ležící na podlaze špinavého srubu, s očima široce rozevřenýma proti smrtící kletbě...

„Ne,“ vydechl Harry a cítil, jak všechno to horko z hrudi vystřelilo do ruky, bojující o nadvládu nad hůlkou. Mocná vlna energie se přelila z Harryho dlaně do štíhlého kousku dřeva a zelený paprsek najednou zazářil tak silně, že Harryho málem oslepil, a pak zezlátl těsně předtím, než narazil do Snapeových prsou. Voldemort se pod Harryho váhou prudce otrásal a Harry mohl jasně vidět, jak se kolem jeho křečící staženého těla ovíjí a stahuje tentýž zlatý paprsek, který před chvílí zasáhl Snapea. A pak byl najednou konec. Voldemort se bez jediného hlesu sesul k zemi a byl... mrtvý... Harry na něj nekonečně dlouho civěl a mířil ukořistěnou hůlkou, ale bylo to zbytečné. Nejhorší ze všech temných mágů už nedýchal.

„To bylo impozantní, pane Pottere,“ zašeptal Snape a Harry se konečně vzpamatoval.

„Pane...“ klekl si na zem vedle zhrouceného profesora a jemně ho nadzdvihнул. „Jste zraněný?“

Snapeovou tvář přelétl úsměšek, ale jeho najednou až podivně temné oči Harryho pohladily. „Máte hůlku, Pottere, tak jděte. Rychle! Utíkejte! Voldemort nechodí sám. Za chvíli tady máme bandu jeho Smrtijedů a sám se jim neubráníte. Tak už jděte...“

Harry na Snapea zíral jako v transu. „Můžete vstát, pane?“

„Pottere, čemu přesně nerozumíte ve větě: Jděte pryč!“

„Ale pane...“

„Tak už sakra VYPADNĚTE!!!“ křičel Snape a začínal se třást.

„Nenechám vás tady,“ zašeptal Harry téměř plačtivě.

„Hloupý kluku...“ Snapeův hlas zněl vyčerpaně.

„Nenechám vás umřít! A je mi jedno, že mě vedle sebe nechcete, je mi jedno, že mě odháníte! PROSTĚ - VÁS - TADY - NENECHÁM!!!“ Harry najednou křičel, ani sám nevěděl proč. Snad potřeboval jen přebít tu bolest a strach, které se mu najednou plazily do duše. Snape se nadechl k odpovědi a Harry ještě cítil, jak mu Snapeovy ledové prsty vklouzly do dlaně, ale potom starší muž ztratil vědomí.

Čas se znovu neuvěřitelně vlekl. Byly to už tři dny, co Harry ve spěchu posbíral deky a zbytky jídla, co ještě měli ve srubu, a ze dřeva připraveného na topení vyčaroval ne moc podařená, ale přece funkční nosítka pro stále bezvědomého Snapea. Voldemortovo tělo ukryl do hranice dříví u srubu. Jestli něco nepotřebovali tak to, aby první, na co narazí banda Smrtijedů, bylo mrtvé tělo jejich pána. Uklidil také všechny stopy na louce i uvnitř jejich dosavadního příbytku. Když budou mít Harry se Snapem štěstí, Smrtijedům nic nedojde a zmizí odsud, čekající na další příkazy svého velitele.

Chatu Harry opustil bez jediného ohlédnutí. Na zádech vak s jídlem, před sebou levitující nosítka s profesorem a v ruce Voldemortovu hůlku, kterou za sebou systematicky zametal všechny stopy.

Ano, tohle se stalo před třemi dny, ale Harrymu to připadalo jako věčnost. Všechno vypadalo tak beznadějně! Ať se Harry snažil sebevíc, nikde kolem neviděl nic, než stromy. Minimálně teď měl hůlku a díky jednoduchému směrovému kouzlu věděl, že se netočí v kruhu, ale to bylo zatraceně málo. Na přemístění si netroufal. Nevěděl, kde jsou, a kdyby podcenil vzdálenost do Bradavic, nebo vlastně kamkoliv jinam, kde to zná, mohli by i se Snapem skončit roztrhaní na kusy například někde ve vodách Atlantiku. A ano, Snape... Nebyl na tom dobře. Ležel na nosítkách v horečkách, zamotaný do dek, zahalený ohřívacím kouzlem a bílý jako křída. Za celé tři dny se neprobral a Harry občas musel přiložit ucho až k jeho rtům, aby se přesvědčil, že ještě dýchá. Navíc se u něj začaly objevovat záchvaty hrozivého třesu a křečí. Jeho tělo se tak napínalo, že měl Harry pocit, že ještě chvíli a profesor vydechne naposledy. V takových okamžicích stál Harry nad ním s hrdlem staženým a němou prosbou na rtech. „Vydrž!“ V jedné takové obzvláště zoufalé chvíli, kdy Snapeovo tělo leželo prohnuté do luku jako při záchvatu tetanu, jej Harry ze zoufalství popadl do náručí a silně mačkal. „Neumírej, neumírej, neumírej...“ šeptal mu do ucha a Snapeova křeč postupně polevovala. Harry pocítil takovou úlevu, až se mu do očí tlačily slzy. Nevěděl proč vlastně.

Po čase Harry zjistil, že objetí skutečně spolehlivě zahání křeče, a co víc, když Snapea držel dostatečně dlouho, neopakovaly se záchvaty tak často. Zvykl si tedy odpočívat a spát přilepený ke Snapeovým zádkům, s rukou přehozenou přes jeho hrudník a s nosem zabořeným do profesorových černých vlasů. „Zvláštní... On voní...“ uvědomil si poprvé. Za začátku si připadal trochu divně, ale Snapeovi bylo evidentně lépe a nakonec – Harry se alespoň necítil tolik opuštěný, bylo mu tepleji a dokonce ho tolik netrápily noční můry v čele s Voldemortem.

Uběhly další dva dny. Harry odpočíval pod rozložitým stromem, se Snapem opřeným o hrudník, a rozhlížel se kolem. Už nebyli v lese. Krajina se otvírala do širokých pastvin a plání a Harry si říkal, že brzy musejí narazit na nějakou civilizaci. Hlavou mu vířily tisíce otázek. Co udělá, když potkají jen mudly? Jak pomůže Snapeovi? Ten muž potřebuje lektvary a jídlo. Při nejlepší vůli do něj byl Harry schopen vpravit jen trochu vody, jídlo žádné. Jistě je dehydrovaný. Harry znaveně zavřel oči, když se Snape pohnul. Harry sebou trhnul a upřeně se zahleděl do mužovy tváře. „Harry?“

„Jsem tady, pane profesore. Napijte se, prosím. Máte horečku...“

Snape poslušně polkl několik doušek vody a pokusil se otevřít oči. Bez úspěchu.

„Vy jste nenapravitelný... Nebelvír,“ procedil mezi zuby a znovu přestal vnímat. Tentokrát však jenom spal.

Harry ho ještě chvíli pozoroval a potom si opřel bradu do Snapeových vlasů. Byl rozrušený a bezradný. Znovu se zahleděl na horizont a najednou to uviděl: tenký proužek kouře stoupající vzhůru. Harrymu se rozšířily oči úžasem a snad i trochu strachy. Po tolika dnech... Lidé... Horečně uvažoval. Může se tam i se Snapem přemístit? Kdo tam žije? Asi nějaký mudla, jistě. Před mudly by neměl čarovat. Ale jít po svých znamená ještě minimálně dva dny na nohou, dva další dlouhé dny bez pomoci pro Severuse (bože, od kdy mu tak říká?). Ovšem u mudlů se mu pomoci stejně nedostane. A taky to může být tábor Smrtijedů. Možná je opravdu hledají, i když Harry o tom dost pochyboval. To už by si jich musel všimnout dříve. Musí jednat rychle, rozhodl se Harry. Přemístí se za tím kouřem. Jen škoda, že to nezvládne za tmy. Cítil by se bezpečněji, ale jen těžko by si správně zapamatoval směr a vzdálenost.

Harry seděl v útulné kuchyňce malého domku, s hrnkem horkého čaje v rukou a zalykal se štěstím. Alespoň pro tuto chvíli. Stále nemohl uvěřit tomu, jak se všechno za poslední hodinu změnilo. Když se s hlasitým puknutím objevili na dvorku malého stavení, mířil Harry hůlkou na všechny strany a prudce dýchal. Ticho, pusto, prázdno. „Je tady někdo?“ zavolal. Nic. Vlastně ne. V okně se mihla něčí hlava. Blondatá a kudrnatá. A hodně malá. A pak se rozrazily dveře, na prahu stálo děvčátko a mířilo na Harryho dřevěným klacíkem. „Běž hned pryč!“ houklo kurážně. „Jsem opravdická čarodějnice a můžu tě uřknout!“ Harry překvapeně zamrkal, ale to už se odněkud zezadu řítila k děvčátku mladá žena a křičela: „Poly, Poly, schovej se, honem uteč!“ Popadla dítě do náruče a poplašeně je tiskla na prsa. „Co chcete, pane? Nikomu jsme neublížili! Jsou to povídačky a vy to víte! Tak jděte pryč!“

Harry se chvíli snažil zorientovat v situaci a potom poklekl ke Snapeovým nosítkům a zašeptal: „Potřebujeme pomoc, paní. Mám tady zraněného a nevím, jak dlouho ještě vydrží. Prosím...“ Žena nedůvěřivě shlížela na obrázek před sebou a najednou prudce couvla. Očima hypnotizovala Harryho hůlku a chlapci začínalo docházet nemožné: „Vy... vy jste... jste jako my?“ Ještě mlčela. „Paní, prosím. Nechceme vám ublížit. Jak vám to mám dokázat?“

Harry vlastně nevěděl, jak se dostal dovnitř. Jen pořád mluvil a mluvil a mluvil, až se mu začal třást hlas a křečovitě mačkal Snapeovu ruku. Teď je přece nevyžene. Teď, těsně u cíle... Harryho ani nenapadlo, že by si mohl vstup do domečku vymocit násilím. Když nad tím po čase přemýšlel, říkal si, že by si to kvůli Snapeovi měl udělat, ale jeho hlava prostě na takové věci nebyla naprogramovaná. Harryho čiré zoufalství nakonec ženu obměkčilo.

A tak byl tady. Sytý, umytý, zahřátý, Snape ležel v čisté posteli a k Bradavicím právě přes mnoho různých krbů putoval dopis pro Brumbála. Bude to v pořádku. Všechno bude v pořádku...

Žena, Magda se jmenovala, zrovna líčila Harrymu svůj podivný osud. Žije tady se svou dcerou v dobrovolném vyhnanství už skoro dva roky. Byla vdaná, za muže měla mudlu. Ale nešťastnou náhodou přišel o život a lidé, kteří si všímali různých podivností kolem jejich domácnosti, ji obvinili z čarodějnictví a nepřímo z vraždy. Utekla sem, do hor. Úplně odejít nedokáže. Leží tady její láska. Ale ví, že pro dceru to jednou bude muset udělat, a tak se s tímto místem pomalu loučí. Zrovna, když si Harry pomyslel, jak je dobře, že se nestihla rozloučit o něco dříve, zahučely plameny v krbu a vypadl stručný vzkaz:

Profesor Brumbál z Bradavické školy čar a kouzel vás žádá o laskavé přijetí.

Zdraví Alticia Trick, kancelář Ministerstva čar a kouzel, Quebec.

A buch, razítko na konci. Magda vhodila do ohně krátkou odpověď a za chvíli vystupoval z plamenů Brumbál. Harry ho ani nenechal oprášit z hábitu popel a už mu visel na krku. „Pane řediteli,“ mumlal s úlevou a cítil, jak se mu v žilách rozlévá pocit klidu a bezpečí.

„Chlapče drahý,“ Brumbál se usmíval a dovolil si Harryho lehce stisknout. Potom ho od sebe odtáhl a zkoumal od hlavy k patě, jakoby hledal, jestli Harrymu něco neschází. „Jsi v pořádku, hochu? Co se stalo? Můžeš mi to povědět?“ Magda se zatím taktně vytratila z místnosti.

Harry potřásl hlavou. „Prosím, teď ne. Profesor Snape je na tom zle. Musíme ho dopravit do nemocnice. Zabili jsme Voldemorta, ale profesora zasáhla kletba. Nějaká – já nevím. Původně to byla Avada, ale něco jsem s ní provedl a on teď... Skoro týden byl bez sebe, až dnes se probral, ale teď už zase nevnímá... Prosím, musíme si pospíšet!“ naléhal Harry.

Brumbálovi se rozšířily zorničky a chytil Harryho za lokty: „Harry, co to říkáš? Je to pravda? Voldemort je...“ Modré oči se dychtivě vpíjely do těch Harryho.

„Mrtvý,“ dokončil Harry. „A profesor Snape zraněný,“ připomínal znovu.

Tentokrát objal Brumbál Harryho velmi pevně a chlapci se zdálo, že se trochu třese. Oči mu plály dojetím, ale promluvil velmi rozhodně: „Ano Harry. Profesor Snape si teď zaslouhuje naši

plnou pozornost. Jen se obávám, že jestli se mezi Smrtijedy rozkřiklo, že je jejich pán mrtev a Severus je zrádce, nebude pro něj u Munga bezpečno. Budeme si muset vystačit s naší ošetřovnou a starou dobrou Poppy.“

S nespočtem díků a přáním všeho dobrého se rozloučili s Magdou a použili přenášedlo do Bradavic. Harrymu se, popravdě, velmi ulevilo, když zjistil, že skutečně stojí v ředitelově pracovně a ne znovu uprostřed rozběsněného ledového pekla. O pár minut a několik posilujících lektvarů později už ležel i přes mnoho protestů na ošetřovně a díval se z okna na bradavické pozemky. No co, stejně by dnes zůstal tady. Potřebuje vědět, co je se Snapem. Ten teď ležel ve vedlejší místnosti, kam neměli přístup studenti a byl u něj vyhlášený lékouzelník od sv. Munga. A byl tam nekonečně dlouho. Harrymu se zdálo, že bude každou chvíli svítat, když konečně vyšel se svou brašnou ven a vstoupil do krbu, aby se přenesl zpět do nemocnice. Za ním se objevil unavený Brumbál a třel si oči.

„Harry, prosím tě, ty ještě nespíš?“ vyděsil se.

„Co je s profesorem?“ opáčil Harry místo odpovědi.

Brumbál si sedl vedle Harryho na postel a vlídně se usmál. „Ty o něj máš vážně starost, že? Těžko říct, Harry. Vypadá to jako nějaká kletba, působící na nervový systém člověka. Ten léčil ji ve skutečnosti nezná. Vypadá to, že sama o sobě není smrtící, ale velmi bolestivá. Ta bolest ovšem vyčerpává organismus takovým způsobem, že pokud se nám nepodaří ji zastavit...“ Brumbál nedořekl a Harrymu se znovu stáhlo hrdlo.

„A zastavíte ji?“

„To je právě ta potíž, Harry. Netušíme, s čím máme tu čest. Jakoby se v profesorově těle hromadily toxiny, způsobující nejprve únavu a po čase by mohly vést až k silným svalovým křečím. Čím více se je snažíme dostat z těla pryč, tím více jich tam je.“ Brumbál smutně potřásl hlavou. „Řekni mi, Harry, měl už profesor takové křeče?“

Harry namáhavě polknul a pak přikývnul. „Mnohokrát, pane.“

Brumbál svraštil obočí. „A časem zase ustaly...“

Znovu přikývnutí.

„Navíc říkáš, že se jeho stav lepší – tedy, že se dokonce po pár dnech na okamžik probral...“

„Je to tak, pane řediteli. Řekl mi, že jsem nenapravitelný Nebelvír,“ usmál se hořce Harry.

„Pak tedy máme naději, že Severusovo tělo bojuje a nějak si poradí. Můžeme mu jen pomáhat posilujícími lektvary a doufat,“ poplácal Brumbál Harryho po ruce. „A teď by ses měl vyspat, chlapče.“

„Mohu na chvíli za ním?“ polkl Harry a upřel na ředitele prosebný pohled.

V tom okamžiku se však vrátila do místnosti madame Pomfreyová jako velká voda a zadýchaně volala: „Je to tady Albusi. Ach bože, myslím, že dostává záchvat!“ a zase zmizela za dveřmi. Brumbál se náhlil za ní a na Harryho v tu chvíli zapomněl. Harry vyskočil z postele a nervózně se procházel po místnosti. Trvalo to tak dlouho. Tak strašně dlouho. Harryho začínaly svrbět dlaně a nakonec nevydržel a potichu vkročil do pokoje za Snapem. Ten pohled znal až moc dobře. Profesorovo tělo prohnuté do luku, vytřeštěné oči a nehty zaryté do dlaní, až zpod nich odkapávala krev. Snape bojoval o dech. Ne, Harry se musel opravit. Tohle nezná. Takhle zlé to ještě nebylo. Jako v mrákotách sledoval, jak madame Pomfreyová lije do Snapea jeden lektvar za druhým a jak se jej Brumbálovy ruce snaží udržet alespoň trochu v klidu. Konejší ho, mluví na něj, ale Harrymu se zdálo, že je to čím dál horší. „To nemá cenu, Poppy, jen mu tím přitěžujeme, přestaňte do něj lít ty břečky,“ slyšel Brumbálova ostrá slova. A madame Pomfreyová skutečně přestala a jen bezmocně sledovala Brumbálův boj se zmítajícím se Snapem. Pak si všimla Harryho: „Pane Pottere, co tady děláte? Sem nemají studenti přístup. Běžte zpět do své postele a odpočiňte si.“ Harry zavrtěl hlavou. Nemohl pohnout nohama, jen

zíral na Snapea.

„Harry, opravdu tady není nic ke koukání. Zvládneme to. Ale potřebujeme klid. Dopřej profesoru Snapeovi soukromí, chlapče,“ tentokrát to byl Brumbálův hlas, co posílal Harryho pryč.

„Ale nic nezabírá...“ upřel Harry na Brumbála pevný pohled.

„O tom jsme před chvílí mluvili, Harry, je to jen na něm.“

„Dám vám něco na uklidnění, pane Pottere, a teď pojdte.“ Madame Pomfreyová chytila Harryho za paži a táhla ho pryč. Vypadala rozčileně. Harry se jí ale vytrhl a několika rychlými kroky se přesunul ke Snapeově posteli. Naučeným chvatem ho nadzdvihнул, vsunul se za něj a opřel se o čelo postele. Snapea si přitáhnul k hrudi, pevně ho objal a čelo položil do jeho vlasů. Pak už jen vnímal svůj vlastní dech a postupně cítil, jak se Snapeovo tělo uvolňuje a jeho hrudník se začíná zvedat ve stejném pomalém rytmu, jako ten Harryho. „No to...!“ lékouzelnice chtěla sesypat nekonečnou smršť výčitek na Harryho hlavu, ale Brumbál ji zarazil jediným mávnutím ruky. Odstoupil od Snapea a sledoval tu podivnou scénu. Harry mu unaveně pohlédl do očí a zaregistroval lehké ředitelovo přikývnutí. Pochopení? Díky? Kdo ví. Po chvíli vzal Brumbál Poppy jemně za loket a odvedl ji pryč. Harry chtěl za čas jít také, ale spánek ho přemohl tak rychle, že si to nestačil ani uvědomit.

Harrymu někdo opatrně třásl ramenem. „Pane Pottere... Pottere, vzbudte se...“ Harry zamrkal a nějak si nemohl vzpomenout, kde je a co se stalo.

„Pane Pottere, jistě mám velmi pohodlné lůžko a v zásadě nemám nic proti spravedlivému dělení, ale přichází madame Pomfreyová a možná by vám nebylo docela příjemné, kdyby vás našla takhle... tedy... v mé posteli?“ Snape se na Harryho díval s jedním obočím vysoko zdviženým a Harry začal rudnout jako rajče. Tohle byla opravdu nepříjemná situace.

„Promiňte, pane. Ehm... jsem rád, že se cítíte lépe. Opravdu...“ koktal a hrabal se ze Snapeových peřin, jak nejrychleji uměl. Něco jiného bylo tisknout k sobě bezvědomé Snapeovo tělo a docela nový rozměr ta situace získala ve chvíli, kdy byl profesor vzhůru a Harryho přítomnost si velmi dobře uvědomoval. Harry ze Snapeovy ložnice doslova vystřelil a skočil zahanbeně do své postele na ošetřovně. To tedy bylo něco! Jen doufal, že se mu vrátí původní barva dřívě, než dorazí Poppy. Zaslechl ji právě, jak zdraví Snapea, a musel si oddechnout úlevou. Snape ho vyhodil právě včas.

Konec konců, i když to celé byl opravdu trapas, Snape ve skutečnosti nevypadal ani překvapeně, ani nazlobeně a Harry si musel klást otázku, jak dlouho už je profesor vzhůru a jestli tuší, proč byl Harry u něj. Lékouzelnice přišla prohlédnout i Harryho a konstatovala, že je vše v naprostém pořádku a chlapec se může vrátit na svou kolej. „A pane Pottere, možná vás potěší zpráva, že profesoru Snapeovi je o mnoho lépe. Před chvílí jsem s ním dokonce hovořila,“ poznamenala jen tak mimochodem, když podávala Harrymu oblečení. „Můžete se teď uстояt. Přinesu vám snídani a v devět hodin vás profesor Brumbál očekává ve své pracovně. Heslo je 'Cukrová vata'.“

Brumbál přivítal Harryho velmi mile a chlapci neuniklo, že muž doslova září. Takhle spokojeného ho snad ještě neviděl a nemohl se zbavit pocitu, že by se na něj ředitel nejraději vrhnul a několikrát s ním obkroužil místnost. Místo toho ovšem pouze nabídl Harrymu čaj a sušenky, pohodlně se opřel do svého křesla a pokývnul: „Budeš mi vyprávět, Harry?“

„Co všechno chcete slyšet, pane?“

„Každíčký detail, Harry. Všechno je pro mě důležité. Od začátku až do chvíle, kdy jsem vystoupil z krbu té dobré ženy...“

A tak Harry povídal. Dlouho a pečlivě. Snažil se nevynechat jedinou, třeba i málo důležitou věc. Věřil, že Brumbálovi se nějakým záhadným způsobem může hodit i pro ostatní zcela bezvýznamná informace. Občas se Brumbál mračil, jindy zase spokojeně přikyvoval, nikdy však

Harryho nepřerušil. Když se dostali k pasáži s příchodem Voldemorta, vstal od stolu a přešel k velikému oknu, aby se zahleděl na bradavické pozemky. Harrymu se zdálo, že nechce, aby se na něj Harry díval. Když však začal chlapec zadržnutým hlasem a poněkud zmateně líčit svůj boj o Voldemortovu hůlku a ten podivný okamžik, kdy se zelený paprsek, nesoucí smrt ke Snapeově srdci, změnil v zářivě zlatý, Brumbál se prudce otočil a dvěma dlouhými kroky se ocitnul u Harryho křesla. Pevně ho chytil za ruce a rozšířenými zornicemi sledoval Harryho tvář. „Harry...“ vydechnul. „Ach Harry! Nikdy mě nepřestaneš překvapovat, hochu.“ Chvíli ještě tak stál a potom si přitáhl k Harrymu malou stoličku. „Pověz mi o tom víc, Harry. Víím, že je to obtížné, ale obávám se, že pro nás velmi zásadní. Zvládneš to?“

Harry pokrčil rameny. „Ale ano, pane, jen nějak nevím, co více říct. Sám tomu dvakrát nerozumím.“

„Snažíme se dopátrat toho, jak se ten paprsek dokázal změnit. Nebo přesněji, jak jsi ho změnil TY sám. Dokážeš mi říct, co jsi při tom cítil?“

„Držel jsem Voldemortovu hůlku a chtěl jsem pomoci profesoru Snapeovi. Když na něj potom vyslal kletbu Avada kedavra, ucítil jsem v ruce horko a stalo se to.“

„Dokážeš to popsat trochu přesněji? Řekl jsi něco?“

„Řekl jsem něco jako 'Ne',“ zrozpačitě Harry.

„To asi nestačí,“ usmál se Brumbál. „Myslel jsi na nějakou kletbu, nebo slovo? Mám na mysli neverbální čarování.“

„Ne pane.“

„Na co jsi tedy myslel? Soustřed' se Harry, je to velmi důležité. Tvá informace může pomoci najít lék pro profesora Snapea.“

Harry si začal nervózně mnout dlaně. „Já vlastně... Vííte, bylo to strašně rychlé. Asi...“

„Ano, Harry?“

„Asi jsem myslel na Sna... na pana profesora. Já... vzpomínal jsem, jak učil, honil nás po chodbách a že mi pomohl z té hrozné vánice... Totiž... Nechtěl jsem, aby umřel. Nesměl umřít, vííte?“ Harry se rozpačitě ošil.

„A těch pocitů bylo najednou nějak moc, že?“ poplácal Brumbál Harryho po ruce. Harry němě přikývnul a do tváří se mu hrnula červeň.

„Jsi výjimečný člověk, Harry.“ Ředitelovy modré oči se usmívaly.

„Můžeme tedy pokračovat?“

„Ano, pane.“

Když Harry popsal kvapný odchod ze srubu a svůj rychlý úklid na „místě činu“, sklídl Brumbálovo pochvalné zamručení a dostalo se mu několika minut odpočinku nad šálkem čaje, zatímco ředitel napsal a zoslal snad dvacet dopisů na různá místa. „Jsem přesvědčen, že za chvíli bude Voldemortovo tělo tam, kam patří,“ poznamenal potom spokojeně a znovu si sednul k Harrymu.

„Tak tedy dále, Harry. Šli jste několik dní lesem, mám pravdu?“

„Je to tak.“

„Nikdo vás nesledoval?“

„Myslím, že ne. Nikoho jsem si nevšiml a navíc, Smrtijedi by se těžko o nic nepokusili, kdyby nás našli.“

„Samozřejmě. A profesor?“

„Nevěděl o sobě. Bylo mu čím dál hůř a potom začaly ty křeče.“

„Aha...“

„Zhoršovalo se to, víte?“

„Řešil jsi to nějak?“

„Ne. Nevěděl jsem jak, tak jsem jen čekal. Teda až...“

„Až co, Harry?“

„Bylo to skoro tak zlé, jako včera v noci a já jsem zpanikařil. Rozumíte, vypadal... že je to jeho poslední hodinka, tak jsem...“ Harry žmolal lem hábitu a nevěděl, kam s očima.

Brumbál se naklonil k Harrymu tak blízko, až se ho skoro dotýkal nosem. „Harry, ať už jsi udělal cokoli, pokud to profesorovi pomohlo, potřebuji to vědět. Dokázal jsi téměř nemožné a není nic, čím bys tento fakt zastínil. Zachránil jsi mu život. To přece víš...“

„Prostě jsem udělal totéž, co včera,“ mumlal Harry a jeho hábit už byl docela pokrčený.

„A?“

„A nic. Uklidnil se. A zabralo to i příště, tak jsem ho potom chytil pokaždé, když mu bylo zle. A vlastně...“

„Povídej Harry,“ Brumbál se povzbudivě usmál.

„Ono to fungovalo i do zásoby. Tím chci říct, že čím déle jsem byl u něj, tím později přišel další záchvat, takže...“ Harry se zasekl a nebyl schopen pokračovat. Cítil se nějak obnažený a zranitelný, takže jen mlčel a kousal si spodní ret.

„Takže jsi ho potom přivinul k sobě nejen při záchvatu, ale zkrátka pokaždé, když jsi odpočíval,“ dokončil ředitel a Harry pokrčil rameny s očima zabodnutýma do koberce.

Brumbál se teď usmíval od ucha k uchu a Harryho rozpaky mu zřejmě nijak nepřekážely. „Myslím, že jsi to dělal výborně, Harry.“ Vracel se teď zpět za svůj stůl a podotknul: „Včera jsem se tedy nemýlil, domníval-li jsem se, že přesně víš, co děláš a jaké to bude mít na profesora Snapea účinky.“ Harry mlčel a tak ředitel pokračoval: „Jsem na tebe hrdý, Harry, ušel jsi obrovský kus cesty! A teď, jestli dovolíš, dokončíme ten příběh a pak se můžeš jít přivítat se svými přáteli. Dovolil jsem si nechat jim tvůj návrat jako překvapení,“ mrknul na Harryho a podal mu misku se sušenkami.

O dvacet minut později už Harry bral za kliku ředitelovy kanceláře a chtěl se rozloučit, když ho Brumbál vzal za rameno: „Ještě malý moment, Harry. Mohu se domnívat, že v případě potřeby budeš profesoru Snapeovi k dispozici?“ Brumbálův pohled byl vážný, ale když se Harry usmál, zahrály mu v očích veselé jiskřičky.

„Mohu ho někdy navštívit, pane?“

„Myslím, že nebude nic namítat,“ přitakal Brumbál a podržel Harrymu dveře.

3. kapitola

V příštích dnech se život vracel do starých kolejí. Tedy skoro. Zpráva o Voldemortově smrti se rychle rozkřikla a kolem Harryho se teď neustále pohybovala spousta dychtivých obličejů s hromadami všetečných otázek. Pořád na něj někdo pokřikoval a poplácával ho po rameni. Každé ráno nosily sovy na Harryho stůl hromady děkovných dopisů a noviny psaly sáhodlouhá pojednání o „Chlapci, který zvítězil“. Na hranicích bradavických pozemků se hromadily davy zvědavců a ředitel musel vynaložit značné úsilí, aby nakonec ten příliv zarazil. Harry už byl

unavený a otrávený. Ron s Hermionou přetékali štěstím, že mají Harryho zpět živého a zdravého, a snažili se ho všemožně rozptýlit, ale Harry byl stále bez nálady. Snad to bylo tím, že jeho život udělal takový kotrmelec. Z pocitu neustálého tlaku, ohrožení a zodpovědnosti zbylo najednou jen prázdno a Harry nevěděl, co dál. A jeho myšlenky se stále častěji upínaly na Snapea. Díky té hrůze, co spolu prožili, se s ním cítil nějak spjatý, podobně jako s Ronem a Hermionou. Chyběl mu.

Když si pro Harryho přišel Brumbál, aby ho odvedl z hodiny přeměňování, bylo chlapci jasné, že je Snapeovi zle. „Je to vážné, pane?“ upřel na ředitele vyplašené oči.

„Myslím, že to zvládneš, Harry. Není to tak zlé, jako posledně,“ povzbuzoval Harryho Brumbál a spěchal k ošetřovně.

Byla to pravda. Snape měl sice silné bolesti a třásl se po celém těle, ale neprohýbal se tolik a dýchal celkem pravidelně. Harry si nenápadně otřel zpcené ruce do hábitu a Brumbál se usmál: „Nechám vás o samotě, Harry. Poppy nepřijde, neměj obavy. Vyzvednu tě tady za tři hodiny. A s vyučováním si nedělej starosti.“

Když za Brumbálem zapadly dveře, Harry vzal opatrně Snapea do náruče a přitiskl se k němu. Dnes se cítil zvláště. Snape už věděl, že ho Harry objímal a chlapec neměl nejmenší tušení, jestli zná důvod toho všeho. Mluvil o tom s Brumbálem? A i kdyby ano, nemusí mu to být příjemné. Jistě, že není, vzdychnul si Harry. Nikdy neměl Harryho rád a taky... jak to říkal? „*Asi pro vás nebude překvapením, že právě vy jste jeden z posledních lidí, kterým bych chtěl cokoliv dlužit...*“ No jistě. A teď ho ten nenáviděný Potter dokonce objímá a on nemá na výběr. Buď si to nechá líbit, nebo po čase zemře bolestí a vyčerpáním. Anebo taky ne. Třeba už by to zvládnul sám a jenom Brumbálova a Harryho přehnaná péče mu to znemožňuje. Snape vždycky všechno zvládnul sám.

„Musí mě za to nenávidět,“ blesklo Harrymu hlavou a udivilo ho, proč ta myšlenka tolik bolí. Nakonec si povzdechnul, trochu se sesunul dolů, takže ležel za Snapeovými zády a zavřel vyčerpáně oči. „Promiňte, pane profesore,“ zašeptal zničeně. Snape se už netřásl a vypadalo to, že spí.

„Je mi líto, že to ode mě musíte snášet,“ Harry měl najednou pocit, že potřebuje mluvit. Pořád a pořád dokola. Dostat ze sebe všechno, čím poslední dny prochází. Ospravedlnit se za svou nejistotu, za strach z budoucnosti a za to hrozně prázdno, kterého se neumí zbavit. Vykřičet zhnusení nad tím, že lidé, kterým byl celý život ukradený, mu najednou lehají k nohám a své zklamání nad tím, že pro nikoho nemůže být prostě jen Harry. Harry Potter, který už prožil tolik strachu a bolesti, že by to stačilo na tři lidské životy a který zoufale prahne po tom někam patřit. A když jednou ta stavidla spustil, nedokázal přestat, a tak žaloval celému světu a z úst mu plynuly věty o nocích v přístěnku, odmítnutých objetích, o prázdnu a zmatku v hlavě, když cizí mámy konejšily a líbaly své usazené děti a Harry dostal za svou bolest trest. Vykládal o Siriovi, své hrozně vině vůči němu a o nekonečné samotě, když kmotr odešel. Mluvil o lidech, kteří pro Harryho umřeli, a on tomu nedokázal zabránit, protože je slaboch. A taky o hrůze a nenávisti k sobě samému, když zjistil, že v jeho vlastním těle trčí kus duše toho prokletého bastarda. Tehdy se chtěl zabít a jen Hermioniny slzy ho nakonec dokázaly zastavit

Ke konci už skoro brečel a slova se mu zadržávala v hrdle, ale bylo mu lépe. O mnoho lépe. Svěřil se člověku, který ho zřejmě nesnášel do morku kostí, ale co na tom záleželo. Vždyť on spí. Nakonec se uvolněně zasmál a zašeptal: „Myslím, že kdybyste mě teď slyšel, docela dobře byste se bavil. Chlapec, který zvítězil, fňuká do hábitu obávaného profesora lektvarů jako nějaké mrně...“ Pak už Harry mlčel a jenom vnímal to zvláštní teplo Snapeova těla. V této chvíli měl v duši klid a mír.

Když Brumbál zaklepal na dveře ošetřovny, byl už Harry na nohou a spokojeně se usmíval. Večer si sednul ke svým knihám a učil se tak snadno a s chutí, jako už dlouho ne. A těšil se na další den. A pak na ten příští a ještě další. Na světě je hezky.

Uplynulo dalších pár dní a Harrymu bylo pořád fajn. Děkovné dopisy házel pod postel, noviny nečetl a davy obdivovatelů míjel s nacvičeným úsměvem. Už ho neobtěžovaly. Prostě je to přejde, říkal si. Hodně se učil a bavil se s Ronem a Hermionou. Tolik legrace, jako teď, si neužili už celé měsíce. Najednou byli volní. Bez Voldemorta za zády a bez vyhlídky na to, že se nemusejí dožít dalšího dne. Jistě, ještě pořád je tady banda opuštěných Smrtijedů, ale ti mají jistě jiné starosti, než honit Harryho Pottera a jeho přátele.

Studenti právě seděli u večeře, Ron si cpal do pusy lívance a Hermiona četla Denního věštce. „Že tě to ještě baví,“ mumlal Ron. „Vždyť je tam pořád to samé. Harry a Snape tak, Harry a Snape naopak... Nechápu, proč musí Harryho zásluhy znevažovat přítomností toho umaštěnce...“

„Rone!“ protestovala Hermiona. „Jak to můžeš říct? Snape tam přece byl a opravdu Harrymu zachránil život. A pak zase Harry jemu – víš to moc dobře, tak co se ti na těch člancích nelíbí?“

„Na člancích nic. To jen na Snapeovi,“ zavrčel Ron.

„A mimochodem, Harry, neříkal jsi, že půjdeš Snapea navštívit? Víím, že ho moc nemusíš a užil sis jeho společnosti víc než dost, ale přece jenom – prve se mi to zdálo jako docela dobrý nápad. Asi bys měl prokázat dobrou vůli, ať se to mezi vámi zase nepokazí. Nemusíte se milovat, stačí vycházet, hm?“

Harry poslouchal Hermionu a přikývl. Kdyby jenom věděla... Ve skutečnosti chtěl Snapea vidět už dávno. Každý den se plížil chodbou kolem ošetřovny a pokoušel se zachytit alespoň útržek nějakého rozhovoru. Zjistit, co je s profesorem. Ale dovnitř se bál. Hrozně bál. Snape ho nenávidí, určitě. V jeho očích musí být Harry drzý fracek, který ho viděl v okamžicích největší slabosti a dovolil se ho dokonce dotýkat! Merline! „Prokleje mě, sotva projdu dveřmi...“ zoufal si Harry. Ale když už začal naléhat i Brumbál, musel se vzmužit a kousnout do toho kyselého jablka. V sobotu dopoledne tedy klepal na Snapeův nemocniční pokoj.

„Dále!“ ozval se nevrlý hlas. Nebylo pochyb, Snape už byl téměř ve své kůži. Harry polknul a opatrně vkročil.

„Á, pan Potter osobně! Tak přece se mi dostalo té cti! Jen dál, náš hrdino!“ Snape se šklebil a Harry si v duchu zanádal, že se radši nešel s Ronem proletět na koštěti.

„Dobrý den, pane profesore...“

Snape si odfrkl. „Pravda, dobrý. Zvlášť, pokud se můžeme navzájem těšit svou společností, že?“ protáhl měkce.

Harry zalapal po dechu. Takhle si to opravdu nepředstavoval. „Jen jsem chtěl vědět, jak se vám daří,“ zkusil Harry.

„A co jste zjistil?“

„Asi lépe,“ zašeptal chlapec a studoval špičky svých bot.

Snape ho chvíli zamyšleně pozoroval a potom zavrčel: „Tak se přece posadte, Pottere, já nekoušu.“ Mávnul rukou k židli vedle své postele.

Harry poslechl, ale oči nezvedl.

„Pane Pottere, skutečně mě těší váš zájem,“ vydechl Snape už o něco vlídněji. „Po pravdě jsem vás dokonce očekával poněkud dříve. Ze staré známosti,“ ušklíbl se.

„Nechtěl jsem obtěžovat, pane. Asi... myslím, že beze mě se cítíte... méně se rozčilujete,“ zamumlal Harry a nervózně si proplétal prsty na rukou.

„Tak to byste mohl laskavě nechat na mně, nemyslíte? Budte si jistý, že vás dokážu vyhodit tak rychle, že se nestačíte ani nadechnout. Pokud budu cítit tu potřebu... Takže? Povíte mi něco podnětného?“

Harry překvapeně zvedl oči.

Snapeův obličej zdobil jeden z jeho úšklebků: „Tak začněte třeba tím, jak se vám daří, co vy na to...“ Snape se pohodlně opřel do svých polštářů a podal si hrnek s čajem.

Harrymu se trochu ulevilo. „Myslím... Teď už dobře, děkuji. Ze začátku jsem... no potřeboval jsem si odpočinout, ale už se cítím v pořádku,“ Harry pokrčil rameny. „Opravdu jsem si o vás dělal starosti, víte? Ech, omlouvám se. To jen... bylo vám zle.“

Snape mlčel. Upřeně se díval na Harryho – zkoumal ho, jakoby něco hledal. Vypadalo to, že přemýšlí, co si má o Harryho poznámce myslet. „A možná jsem ho naštvál a teď mu nestojím ani za to vyhození,“ pomyslel si Harry a nervózně se zavrtěl. „Asi bych měl jít,“ vypravil ze sebe nakonec a začal se zvedat.

„Počkejte přece, Pottere. Nic takového jsem neřekl. Nebo už vám má společnost není milá?“ Znovu úšklebek. „Už jsem řekl, TĚŠÍ mě váš zájem,“ Snape se zřejmě musel přemáhat, ale řekl to. „Ředitel Brumbál mi sdělil, že jste byl na vaše velmi intenzivní naléhání zevrubně informován o mém zdravotním stavu,“ protahoval kysele. „Bohužel jste se nevyhnul ani přímé konfrontaci s mým... handicapem...“ stiskl Snape rty a vypadal, že rozdrtil hrnek ve svých dlaních.

„Je vám to nepříjemné...“ vydechl Harry.

„Nepopírám. Ale budu se s tím muset nějak vyrovnat, a ač by mi v této chvíli velmi pomohlo myslet si opak, není to vaše chyba. Ve skutečnosti vám dlužím dík za záchranu života, i když nemohu tvrdit, že jste jednal logicky. Stále si myslím, že jste mě měl nechat v té chatě. Vaše reakce byla velmi zbrklá.“

„Mám k tomu sklony.“

„A obvykle i hromadu štěstí. Díky vaší zbrklosti jsem teď tady...“

„Jsem rád, pane... Já... Já si pamatuju, co jste mi říkal, tehdy v tom srubu, a nečekám vaši vděčnost. Nechci, abyste ji cítil. Rád bych s vámi vycházel, ale ne proto. Prosím, zkuste na to zapomenout. Měl jste pravdu – před chvílí – prostě jsem udělal hloupost a pak měl jen hromadu štěstí. A vy se mnou...“

„Mám tomu rozumět tak, že jste se poučil a příště mě poslechnete?“ nadzdvihl Snape obočí.

Harry se zazubil: „Ne. To ne. Nikdy bych vás tam nenechal.“ A pak zůstal zírat s otevřenou pusou. Snape se totiž smál...

V pondělí Snape nakráčel do učebny lektvarů. Majestátně, s hlavou vzpřímenou a rty semknutými do tenké linky. Harrymu poskočilo srdce, jen se nemohl rozhodnout, jestli radostí, nebo strachem. Když se učitel postavil za katedru, rozhostilo se obvyklé napjaté ticho, jen ruka Hermiony Grangerové vystřelila do vzduchu. Snape se zatvářil, jakoby mu někdo strčil pod nos něco skutečně ohavného. „Ano, slečno Grangerová?“

„Pane profesore, jsme velmi rádi, že jste opět zdravý, a jménem celé třídy bych vám chtěla poděkovat za pomoc Harry-“

„Slečno Grangerová! Nechte si laskavě vaše citové výlevy pro své vrstevníky a v mých hodinách se věnujte pouze předepsanému učivu. Obávám se, že vaše 'nadšení' z opětného shledání nemohu sdílet. A nyní – vytáhněte pergameny a zapište si postup. Dnes budeme připravovat antialergický lektvar.“

Hermiona zalapala po dechu a posadila se. Harry si v té chvíli pomyslel, že dnešek bude těžký.

Nakonec to ale nebylo tak zlé. Snape sice hýřil sarkasmem a odebíral body jako nikdy předtím (snad potřeboval dohnat tu dlouhou absenci), ale Harrymu se více méně vyhýbal. Příměří trvá?

Když tak Harry sledoval vlající Snapeův hábit, poslouchal jeho jedovaté poznámky a krčil se před blesky, sršícími ze Snapeova pohledu, musel se bezděčně usmát. Všechno je zase v pořádku. Bradavice jsou znovu Bradavicemi, jako dřív. Vlastně ne – lepší, protože venku nečíhá žádný temný mág...

Zima se překulila a na bradavické pozemky se vkrádalo jaro. Ještě zubaté slunce pomalu roztápělo závěje, tahalo ze země první květy a zvalo studenty ven. Ani Harryho nenechalo jeho vábení chladným. Chodíval teď se svými učebnicemi na astronomickou věž, vyhříval se ve sluneční lázni a vdechoval kořenou vůni probouzející se hlíny. Brzy však zjistil, že mnoho lidí mělo stejný nápad a na astronomické věži je poněkud těsno. Našel si tedy malinkou věžičku s úzkým ochozem v západním křídle hradu a uchyloval se tam. Nebyla sice tak pohodlná jako astronomická věž, ale měl soukromí a klid na učení i přemýšlení.

Klid na přemýšlení... No ano, nebyla to zase taková výhra, jak se Harry původně domníval. Napadaly ho v té době divné věci a s nimi přicházely i zvláštní pocity. A středobodem všeho byl Snape. Sarkastický, odtažitý a obvykle dost chladný Snape. A Harrymu chyběl. Opravdu a hluboce. Napřed si nepřipouštěl, že na něj myslí. Potom si to zakazoval a ještě později si zoufal. Nakonec tu myšlenku přijal a smířil se s ní. No co – konec konců to nikdo nemusí vědět, že?

Po čase se Harry, pokud měl v plánu pracovat, musel vrátit zpět do nebelvírské společenské místnosti. Jeho malá soukromá věžička se k tomuto účelu začala jevit jako zcela nevhodná. Tam se dokázal soustředit jen na Snapea – a dělal to často...

Harry stál v učebně ve sklepení a trápil se nad svým kotlíkem. Moc mu to nešlo. Zase... Hodiny lektvarů pro něj v té době byly něco mezi očištěním a rájem. Dobře, to znělo trochu přehnaně, připustil si Harry, ale nějak nedokázal lépe popsat tu směs protichůdných pocitů. Na jedné straně nesmírné uspokojení nad tím, že je Snape nablízku, že se na něj Harry může dívat a poslouchat jeho (pravda trochu uštěpačný) hlas, a na straně druhé přímo panická hrůza z toho, že si někdo (v nejhorsím případě Snape) všimne, jak na něj Harry nepokrytě zírá. A pak taky podivné zklamání, že se přesně tohle nestane. Ale on by si s ním chtěl přece jenom popovídat, ne? Už je to alespoň měsíc, co spolu naposledy mluvili na ošetřovně. Tedy přesně čtyři týdny, dva dny a tři a půl hodiny... Když Harrymu došlo, jak přesně to ví, málem zavyl.

Ztrápeně otočil oči ke katedře, kde Snape opravoval nějaké eseje. I když... Harry musel na okamžik zatajit dech, jak mu sevřela srdce zlá předtucha. Snape stále seděl, ale už nepsal. Brk mu vyklouzl z třesoucí se ruky, rty svíral do pevné linky a oči slepě upíral na jeden jediný bod mezi poházenými pergameny. Pak na okamžik vzhlédl a vypadalo to, že něco hledá. Chvatně, naléhavě... Ted! Jeho pohled se zastavil v Harryho zelených očích a mihla se v něm panika. „Pokračujte v práci,“ vyštěkl Snape, s rachotem odsunul židli a třemi dlouhými kroky zmizel ve svém kabinetu.

Harrymu se rozeběhlo srdce. „On potřebuje pomoc,“ vířilo mu hlavou. „Ach bože, ale je při vědomí. Prokleje mě, jestli se k němu jenom přiblížím!“ Vteřiny ubíhaly a Harry sváděl divoký vnitřní boj. Vidět Snapea zrovna teď – Harry si byl jistý, že si profesor neumí představit horší pokoření. Ale má bolesti. Vysiluje ho to. A jestli se mu teď nedostane pomoci, může znovu omdlít. Vše se vrátí o několik týdnů zpět. Na druhou stranu – Snape už ho tak dlouho nepotřeboval... Třeba našli s Brumbálem způsob, jak si s těmi záchvaty poradit sami. Určitě ano. Snape to zvládne! Zvládne to sám... „Hermiono, zruš můj lektvar,“ vydechnul Harry a vyřítit se uličkou ke kabinetu. „Zabije mě, zabije, zabije, zabije...“

Snape stál v mírném předklonu a rukama se opíral o pracovní stůl. Ztěžka dýchal, třásl se po celém těle a na čele se mu perlily kapičky potu. Bylo znát, že se sotva drží na nohou. Ve chvíli, kdy Harry rozrazil dveře, nepatrně zavrával. Chlapec se nerozhodně zastavil několik kroků od něj a dýchal, jakoby právě dokončil závod ve sprintu. Třásl se mu ruce. Profesor ani nevzhlédl a Harrymu se zdálo, že se vteřiny natahují do nekonečných spirál. „Zabije mě...“

„Pottere,“ zavrčel Snape temně a zjevně s velikou námahou. „Já vím, co mi pomáhá... takže jestli to pro mě chcete udělat... PROSÍM... Já to přece... vím...“ teď už šeptal.

Harry byl u Snapea ve zlomku vteřiny. Přitáhl si ho zezadu za ramena k tělu a Snape se s úlevou opřel. Zavřel oči a jeho dech se začal zklidňovat. Harry ho musel podpírat, aby se oba nesesuli k zemi. Čekali. Vlastně trvalo jen pár minut, než se Snape dokázal opět postavit rovně a vymanil se z Harryho obětí. Těžce dosedl do křesla za svým stolem a začal poněkud nesmyslně přerovnávat hromady listin před sebou. Pak toho nechal a unaveně si promnul oči.

„Pane profesore...“

„Ano, pane Pottere?“ Snape zvedl k Harrymu obličej zkřivený nenávistí a jeho hlas proletěl místností jako švihnutí meče. „Zvládl jste to bravurně, že? Ostatně jako vždy. Jste na sebe pyšný? Možná bych vás měl za odměnu uvolnit ze zbytku hodiny, abyste si mohl dát sprchu! Potřebujete ji přece, po takovém nechutně blízském kontaktu s umaštěným a mimořádně odpudivým individuem mého ražení? Dobrá tedy. Máte ho mít! Můžete opustit třídu... Slyšíte? Tak už sakra VYPADNĚTE!!!“

Harrymu proletěl tvář stín zděšení a rychle ho nahradil výraz nekontrolovatelného vzteku. „Tak?“ vyštěkl. „Tohle si myslíte? Celou dobu? A možná je to přesně naopak, co? Třeba jste to teď právě vy, kdo nedokáže myslet na nic jiného, než jak ze sebe co nejrychleji smýt dotyky mých špinavých prack! Tak si poslužte!“ Harry prudce švihl hůlkou a šokovanému Snapeovi přistál v klíně čistý ručník a mýdlo. Harry se otočil na patě a vyběhl ze sklepení tak rychle, že za ním zůstala jen ohnivá čára. Běžel bez rozmyslu. Vnímal jen své tlukoucí srdce, zrychlený dech a nohy, jak v divokém rytmu míjejí jedna druhou. Začalo ho píchat v boku a tak ještě přidal. Běžet dál, rychleji, ještě rychleji! Vyplivnout plíce, kašlat krev, vyždímat si vnitřnosti. Chtělo se mu zvracet a najednou neměl kam utíkat. Cesta končila a Harry si překvapeně uvědomil, že stojí na své malé věži. Sesunul se k zemi podél jedné ze zdí, přitáhl si kolena pod bradu a snažil se potlačit vzlyky.

To ne! Nebude přece brečet! Ne kvůli němu! Ne kvůli tomu, tomu... „Bastarde! Studený zmetku!“ syčel Harry do větru a vzdal boj se slzami. Nevěděl, jak dlouho tam seděl. Zameškal celou dvouhodinovku kouzelných formulí a dokonce i večeri. A když už neměl z čeho plakat a skoro nic necítil, zvedl se a tvář mu přeběhl podivný úsměšek: „A víš, že ta sprcha není zase tak špatný nápad, Severusi?“

Harry mířil k nebelvírské věži s hlavou podivně prázdnou a lehkou. Vlastně mu bylo skoro fajn. Skoro. Přemýšlel, jak vysvětlí Ronovi a Hermioně své podivné zmizení a těšil se do postele. Dnes půjde spát hodně brzy. Potřebuje to...

A pak ho uviděl. Stál opřený o zeď vedle obrazu Buclaté dámy, ruce zkřížené na prsou, pohled upřený k rudému západu za oknem. Snape. Harry se ani nezarazil, jen prostě okamžitě změnil směr a zalitoval vzdalující se vyhlídky na odpočinek. „Sakra! Co tady dělá? To na něho musím narazit zrovna já a zrovna teď?“ spílal Harry osudu a slastná prázdnota ustupovala vlně zoufalství a vzteku.

„Pane Pottere?“

To snad ne! Ne, ne, ne!!! Harry bojoval s pokušením zacpat si uši a rozběhnout se pryč. To gesto mu však přišlo tak zoufale bezbranné a nedospělé, že ho Snapeovi nemohl dopřát. A tak se prostě otočil a čekal. Modlil se, aby neměl v očích napsáno všechno, co si Snape neměl přečíst.

Snape zkoumal Harryho tvář. V očích i ve tváři mu seděly známky únavy a Harrymu se zdálo, že se je ani nesnaží skrýt. I hlas měl utahaný. Jeho problém!

„Zmeškal jste své vyučování, pane Pottere.“

„Pustil jste mě, pamatujete?“

„Vím, co jsem udělal. Ale já nemluvím o lektvarech. Vynechal jste i dvě následující hodiny...“

„Vážně? A jak VY to víte? Myslím, že nejste přesně ten člověk, kterého by to mělo trápit...“
Harry už se zase vztekal.

„Vím to jen proto, že jsem vás tam hledal.“

„A to proč?“ odfrkl Harry.

„Proč? Třeba abych vám vrátil ručník, Pottere,“ Snape si odfrknul. „Neodevzdal jste vzorek své práce, a jelikož k závěrečné zkoušce bude právě tento lektvar požadován, bylo by vhodné vaření zopakovat...“

„Dostanu trest? Ale jistě. Vyhodíte mě a potom ještě... hummm... A vaše potřeba mi to sdělit je natolik silná, že se kvůli tomu obtěžujete obětovat svůj drahocenný čas a čekat na mě celé dlouhé minuty u nebelvírské společenské místnosti?“ z Harryho hlasu čísel posměšný tón.

„Ve skutečnosti tady čekám už dvě hodiny...“

„To je pozoruhodné...“

„Vy mi to neulehčíte, že, Pottere?“

„Co přesně myslíte? Proč mi prostě neřeknete, kdy a kam mám přijít a nenecháme to plavat?“
Harry cítil, jak mu pulzují spánky.

„Půjdete se mnou hned teď, pane Pottere...“

„Aha...“ Harryho tvář byla bez výrazu, když mlčky zamířil ke sklepení. Snape za ním, jako chlapcův stín.

Nešli do učebny. Snape nasměroval Harryho ke svým soukromým komnatám a usadil ho k malému jídelnímu stolu. Jedním mávnutím hůlky přivolal táč s kouřícím jídlem a sklenku dýňového džusu. „Najezte se, pane Pottere.“

„Díky, ale nemám hlad. Můžeme se raději věnovat vaření? Jsem dost unavený a chci jít spát co nejdříve.“

„Nebyl jste na večeři, pane Pottere. Měl byste do sebe něco dostat.“

„Tak... Nebyl... Toho jste si taky všimnul?“

„Opravdu jsem se po vás sháněl!“

„Kvůli trestu? Nejste blázen?“ štěkal Harry a napadlo ho, že teď by se měl asi omluvit, ale být drzý na Snapea mu přinášelo příjemný pocit zadostiučinění.

„Blázen jste vy, jestli si tohle skutečně myslíte, Pottere!“

Harry mlčel. Nenapadla ho žádná chytrá odpověď.

„Poslyšte, pane Po... Tohle ode mě už víckrát neuslyšíte, takže zkrátka a dobře nastražte uši, ano? OMLOUVÁM SE!“

Harry potlačil úsměšek, ale Snapeovi neunikl ani ten náznak chlapcovy nedůvěry a nezájmu o jakékoliv omluvné gesto. Těžce si povzdechnul a přivolal z baru lahev a dvě skleničky. Oběma nalil na dno trochu zlatavé tekutiny a pokynul Harrymu, aby si nabídnul.

Harry neměl chuť odpouštět a neměl chuť pít se Snapem tohle hnědé... cokoliv, ale přece jen měl pocit, že tomu muži dluží alespoň poslední vyslechnutí. Popadl skleničku a opatrně usrknul. Nebylo to špatné. Snape se napil o poznání odvážněji, chvíli zíral do plamenů v krbu a pak tiše promluvil: „Opravdu mě to mrzí, Harry.“ Chlapec sebou cuknul při zvuku svého jména, ale Snape na to nereagoval. „Choval jsem se jako... Neměl jsem to říkat.“

„Pokud jste to tak cítil...“ Harryho hlas zněl dutě. „Aspoň máme mezi sebou jasno,“ přihnul si ze své skleničky, teď už výrazně víc, než prve.

„Ale to je přece nesmysl!“ vyštěkl Snape hlasitěji, než zřejmě zprvu zamýšlel. Jeho pohled se zavrtal do Harryho očí takovou silou, že chlapec nedokázal uhnout. „Plácal jsem hlouposti a vy to víte! Doufám...“

„Doufáte v co? Že jsou to hlouposti, nebo že to vím?“

„Obojí,“ Snape uhnul pohledem a pro změnu mluvil velmi tiše.

Harry pokrčil rameny. Na jazyk se mu drala jedovatá slova, ale z nějakého důvodu se mu začínala vracet rozvaha a být drzý na profesora se zdálo být těžší.

„Možná vám dlužím více, než jen omluvu?“ zkusil Snape. „Stojíte o vysvětlení? Záleží vám na tom?“

Harry se na něj nedíval. Byl zase prázdný. Viděl sám sebe na té prokleté věži a ptal se, proč tam, k čertu, takhle vyváděl! Jestli mu na tom záleží? Celé odpoledne pracoval na tom, aby mu to bylo jedno. Celé odpoledne se snažil vykašlat na Snapea a na jeho zatracená krutá slova! A chce na tom pracovat dál. Odpoutat se od toho netopýra bez srdce.

„Harry?“

Ticho.

„Jsi v pořádku?“

Žádná reakce.

Harry ve skutečnosti vůbec nebyl duchem ve Snapeově kabinetě. Toulal se tím promrzlým, nehostinným lesem daleko v Americe a tisknul se po nocích ke Snapeovu horkému tělu, konejšil ho v krutých bolestech, šeptal mu slova povzbuzení, ležel vedle něj na ošetřovně a žaloval mu znovu do zad svou bolest a pak stál na vysoké věži a šeptal nesmělé „chybíte mi...“

Harry sebou trhnul. V zádech ucítil živočišné teplo a kolem hrudníku se mu omotaly něčí paže. Když Harrymu došlo, co se děje, vydral se mu z hrdla tichý vzlyk a musel se silně kousnout do rtu, aby se, dnes už podruhé, nerozbrečel.

„Jsem prokletý, bezcitný a neodpuštělný idiot, Harry,“ šeptal Snape. „Nevím, jestli existuje způsob, jak odčinit, co jsem provedl. Styděl jsem se za svou slabost a za tu nezvladatelnou potřebu tvé blízkosti. Přiznat si, že jsem na tobě závislý, je jeden z nejtěžších úkolů v mém životě a věř mi, že bych se daleko raději znovu postavil Voldemortovi, než tohle. A navíc... skutečně mám obavy, že musíš dělat něco, co ti není příjemné a jen velikost tvého srdce, nebo snad síla povinnosti posilují tvou vůli a ty mě dokážeš neodstrčit. Pravda ale je, že ať už jsou tvé pohnutky jakékoliv, nemám právo ubližovat ti. A to je, soudě podle tvých předešlých i současných reakcí, přesně to, co jsem dnes udělal. Svou vlastní frustraci jsem bezostyšně hodil na tebe a TOHLE je ve skutečnosti ta věc, za kterou bych se měl stydět. Je mi to upřímně líto, Harry... opravdu...“

Pak už Snape nemluvil, jen dál tisknul Harryho ke své hrudi a trochu ztěžka dýchal. „Je nervózní,“ napadlo Harryho a nepatrně se ošil. Pro Snapea to byl signál, aby se odtáhl.

„Snězte, prosím, tu večeři, pane Pottere, a potom se vraťte na svou kolej. Pokud vám to bude vyhovovat, dostavte se do mého kabinetu zítra v šest hodin večer. Pomohu vám s tím lektvarem.“ Lehce kývnul hlavou na pozdrav a zmizel ve vedlejší místnosti.

A bylo to. Harry se opravdu necítil hladový, ale nakonec do sebe poslušně nasoukal aspoň část nabízeného jídla a opustil sklepení. Do postele se, navzdory všem svým předsevzetím, dostal až těsně před půlnocí, ale i tak ještě dlouho nedokázal zabrat. Jestli o sobě někdy mohl říci, že je smutný, bylo to právě teď. A proč vlastně? Nerozuměl tomu. Ať už to čekal, nebo ne, Snapeův odpolední výpad se ho skutečně hluboce dotknul a teď... Ten zmetek vyhledal Harryho

tak rychle a přiložil na rány hojivý obvaz takovým způsobem, že se Harryho srdce nestihlo zajizvit a zatvrdit. A to bylo zlé. Kdyby dal Snape Harrymu jen den či dva navíc, neměli by spolu už nic společného. Harry by se otřepal, sám sobě se vysmál a šel dál. Bez podivné závislosti na člověku, který neví, co je přátelství a cit. Chyběl by mu Snape? Těžko říct. Asi ne. Nebo možná ano, ale Harry by se za to nenáviděl. A nenáviděl by za to Snapea. Teď to však nějak nedokázal. Jen se na Snapea zlobil. Strašně zlobil.

Harryho „trest“, jak to sám nazýval, proběhl bez nějakých větších obtíží. Snape se Harrymu opravdu věnoval a při jeho přesném vedení dokázal Harry uvařit téměř bezchybný lektvar. Jednali spolu slušně a s odstupem. Harry se však cítil nepříjemně. Jestli předtím neměl ve svém vztahu k profesorovi tak docela jasno, teď se přímo zmítal mezi pocity sounáležitosti a pochopení i zklamání a nedůvěry. Nakonec byl rád, když se později večer mohl připojit ke svým přátelům v Nebelvíru. Na ty se mohl vždycky spolehnout. Ty měl rád. A oni měli rádi jeho.

A plynuly další dlouhé dny a týdny. Jaro bylo v plném proudu, ale studenti sedmých ročníků si ho už nedokázali užívat. Kvapem se blížil termín závěrečných zkoušek, a tak jako ostatní, i Harry trávil většinu svého času nad knihami a stohy popsaných pergamenů. Zdálo se mu, že se jeho hlava doslova nafukuje přemírou informací a jedinou relaxací mu skýtaly okamžiky strávené na Kulovém blesku vysoko nad famfrpálovým hřištěm. Zrovna si takhle užíval jeden z výjimečně příjemných podvečerů, když zahlédl hluboko pod sebou jasně modrou tečku. Snesl se o něco níže a viděl, že tečka dostává Brumbálovy obrysy. Chvilí váhal, jestli je tam ředitel kvůli němu, ale tečka se přestala hýbat a upřeně ho pozorovala, takže se snesl k zemi.

„Pane řediteli?“

„Zdravím tě, Harry! Máš chvíli?“

„Jistě, pane profesore, jen se převléknu. Budu tady hned.“ Harry zmizel v šatně, a když se vrátil zpět, seděl Brumbál na tribuně a vypadal mírně znepokojeně. Harry si sedl vedle něj a čekal.

„Co se stalo mezi tebou a profesorem Snapem, Harry?“ zeptal se ředitel přímo.

Překvapený Harry zavrtěl hlavou: „Myslím, že nic tak moc neobvyklého.“ Chlapec se trochu ošil. Ještě pořád cítil vůči Snapeovi hořkost, ale měl-li k sobě být upřímný, ve skutečnosti mu nejspíš odpustil. Jen teď ke Snapeovi přistupoval poněkud ostražitě. A někdy ho to dost mrzelo.

„Před časem jsem měl pocit, že spolu docela dobře vycházíte...“

„Nemám nic proti profesorovi Snapeovi, pane řediteli. Někdy mě dokáže... 'překvapit', ale...“ Harry nakonec jen mávnul rukou.

„Myslím, že ti rozumím, hochu. Severus je sám celý svůj dospělý život. A když říkám sám, myslím tím víc, než jen absenci rodiny a partnera. Nikdy neměl ani skutečné přátele, zato nepřátel a lidí, kterým se hnusil, měl kolem sebe vždy dostatek. Buď si jistý, že kdysi dokázal i milovat. Velmi hluboce, řekl bych. Tak hluboce, že zrada té osoby, pokud se v jejím případě vůbec dalo o zradě hovořit, a později její smrt ho zlomila. On nenávidí svou slabost, víš? A tehdy se přesvědčil, že cit je jeho největší slabostí. A tak se s tou slabostí vypořádal. Svým způsobem.“

Harry mlčel.

„Netvrdím, že je profesor Snape bezcitný člověk, jen...“

„...své city nemá rád,“ vydechl Harry. „Promiňte, ale víte, že by vás nejspíš zabil, kdyby věděl, co mi tady povídáte?“

Brumbál se usmál: „Možná i něco horšího, Harry. Ale věřím, že s touto informací budeš nakládat... řekněme opatrně?“

„Já mu nechci ublížit, pane, opravdu.“

„To rád slyším, Harry. A teď – proč jsem ve skutečnosti tady... Profesor Snape na tom už dva dny není zrovna nejlépe a dnes se jeho stav zhoršil natolik, že budu zřejmě nucen požádat tě o pomoc.“

Harry se zatvářil vyplašeně. „A proč jste to neřekl hned, pane? Kde je?“ Chlapec se kvapem zvedal z lavičky.

„Ještě moment Harry. Je tady něco, co bys měl vědět. Profesor Snape se velmi bránil tomu, abych tě zavolal.“

„Ach tak...“ Harryho zase podivně píchlo v hrudi. „Pak tedy – mohl by pro něj to, co já, udělat někdo jiný?“

„Ne Harry, věř mi, že jsme to zkoušeli už mnohem dříve. Skutečně reaguje jen na TVŮJ dotek. Zdá se, že pouze tvá přítomnost probouzí v jeho těle určité... chemické reakce, díky nimž je schopen zneutralizovat nahromaděné toxiny. A prosím, nerozuměj mi špatně. Profesor Snape tě neodmítal tak, jak se možná domníváš. Ze začátku se se mnou o svých důvodech skutečně nechtěl bavit, ale řekněme, že jsem byl dost neoblomný, takže se nakonec poměrně neochotně přiznal, že se k tobě zachoval velmi... jak jen to říkal... nevhodně a že si zasloužíš, aby ti dále nekřížil cestu...“

Harry bojovně vysunul bradu: „Jak je na tom teď?“

„Obávám se, že v této chvíli se už může pohybovat na hranici bezvědomí. Bránil se záchvatu více než čtyřicet osm hodin...“

„Tak mě za ním odvedte.“

Brumbál upřel na Harryho svůj jasně modrý pohled a chlapci se zdálo, jakoby ho pohladil. „Děkuji, Harry.“

Snape kupodivu neležel na ošetřovně, ale ve svých komnatách, na pohodlném gauči vedle krbu. Byl bílý jako křída, zpocený, silně se třásl, ale ještě vnímal. Když vešel do místnosti Brumbál, v závěsu s nervózním Harrym, upřel Snape na ředitele pohled, za nějž by se nemusel stydět ani bazilišek. Pak ale oči pevně zavřel a vypadalo to, že se rozhodl tvářit, že tady vlastně vůbec není. Brumbál si lehce povzdechl a tiše opustil místnost.

Harry musel sebrat veškerou svou odvahu, aby udělal několik kroků Snapeovým směrem. Čekal cokoliv. Od prostého odmítnutí, přes ostrá slova, posílající ho do horoucích pekel, až po ránu dýkou přímo do srdce. Rozhodně nečekal to, co se ve skutečnosti stalo. Snape znovu otevřel oči a když se zahleděl na Harryho, nebylo v nich nic, jen strach. Obrovský, zoufalý strach. A pak se Snape s námahou nadzdvihнул a udělal Harrymu místo za svými zády. Bylo to prosté a tak... důvěrné...

Snape už se zase nedíval, ale v jeho obličejí se napínal kašdický sval, jak bojoval s bolestí a napětím. Harry se opatrně nasoukal za Snapeova záda a když se profesor znovu opřel, trochu nesměle ho objal. „Nebudu tady dlouho, slibuju,“ zašeptal chlapec přiškrceně. A zase to čekání. Tentokrát na tom Snape sice zdánlivě nebyl tak zle, jeho tělo se tolik nekroutilo, ani dech neměl tak těžký a hlavně byl při vědomí, ale přeci trvalo nekonečně dlouho, než se vůbec začal zklidňovat. Snad je to tím, že už to přemáhá moc dlouho, přemítal Harry. Díval se přes Snapeovu hlavu do plamenů a myšlenky se mu rozeběhly na všechny strany.

Bylo to velmi zvláštní. Tiché pukání hořících polen, Snapeovo teplo, jeho vůně a dech... „On mi vážně chyběl, už zase...“ uvědomil si Harry užasle. To zjištění bylo tak... ohromující a přece tak milé. Harry ho v hlavě převracel ze strany na stranu, mazlil se s ním... Mělo by ho spíš děsit, ne? Zvednul ruku a začal se prohrabovat ve Snapeových vlasech. Probíral se jimi u kořínků, protahoval je mezi svými prsty, překládal prameny jeden přes druhý. Ten kontakt jej uklidňoval a zároveň budil jemňoučké brnění až někde hluboko v Harryho břiše. Co dělá, mu došlo teprve ve chvíli, kdy se Snape lehce zavrtil.

Harry sebou cukl tak prudce, až mu luplo v zápěstí a chtěl se začít hrabat zpod Snapeových

zad. Ale Snape jen lehce zavrtěl hlavou.

Harry si nebyl docela jistý, co mělo to gesto znamenat.

„Ještě chvíli, Harry...“ To nebyl ani šepot, spíše vzdech. Ve Snapeových temných očích se odrážely plameny. Harryho prsty se znovu rozeběhly a razily si cestičky černou záplavou, putovaly přes Severusovy spánky a jemně klouzaly po jeho čele. Hledaly místa, která pod jejich laskáním vysílala signály celým Snapeovým tělem. Severus znovu zaklapl víčka a zdálo se, že se soustředí jen na Harryho lehké doteky. Vypadal velmi uvolněně. Harrymu se skoro zdálo, jakoby jeho rukám vycházel vstříc a občas jeho dech zrychloval v podivně dráždivém rytmu. Harryho tělo na to reagovalo zmateným bušením srdce, svíráním kolem pupku a pak ještě... „Ach! Prosím, prosím, prosím... ať si toho Snape nevšimne!!!“ Harryho polilo horko.

Úzkostně sledoval profesorovu tvář, ale ten se nezdál vyvedený z míry. Ve skutečnosti by Harry přísahal, že si ty chvíle docela užívá. Právě lehce zalapal po dechu a rozevřel rty, když mu Harry nedopatřením přejel bříšky prstů po krku. A chlapci se znovu rozbušilo srdce.

Harry přestal vnímat čas i podivnost situace, v níž se teď nacházel. Bylo mu dobře a poprvé ve svém životě zažil pocit absolutního bezpečí a nadšení z blízkosti někoho druhého. Nebo alespoň poprvé, co si pamatoval. Ať už se to semlelo jakkoliv, byl za to Snapeovi vděčný. A co bude, až se Snape zvedne z pohovky a dojde mu, jak se Harrymu obnažil? Asi řekne něco mnohem horšího, než posledně. Ale Harry pak nebude brečet na věži. Ne! To by radši rovnou skočil dolů...

Zdálo se, že Snape usnul. Harry se usmál, přehodil přes něj deku a chvíli ho ještě vískal, než nakonec spustil obě ruce zpět na Severusovu hrud' a unaveně zabořil tvář do tmavých, rozstřapacených pramínků. A přišlo mu docela přirozené a uvolňující, když do nich vtisknul lehoučký polibek...

„Ředitel ti říkal, že nechci, abys přišel?“

Harry sebou cuknul, když zaslechl Severusův hlas. Zvedl hlavu a oslněně zamrkal do plamenů. Snape se díval také a když si Harry nenápadně protáhnul zdřevěnělé nohy, udělal mu trochu místa. Pak klesnul zpět do Harryho náruče.

„Zmínil se.“

„A vysvětlil ti proč?“

„Ne docela.“

„Chceš to slyšet?“

„Myslím, že ne.“

Snape si povzdechnul a položil dlaně na Harryho předloktí, která měl stále omotaná kolem svých prsou. Jemně je třel přes látku hábitu a trochu staženě pronesl: „Pokud potřebuješ jít...“

Harry zavrtěl hlavou a Snape v tu chvíli vypadal, jakoby se mu ulevilo.

Ještě nějakou chvíli tak seděli, zaklesnutí do sebe, a potom se profesor zvedl a s omluvou zmizel za jedněmi z vnitřních dveří. Zatímco si Harry rovnal a mnul poněkud pomačkané tělo, slyšel z vedlejška bouchání a cinkání nádobí. Po chvíli se znovu objevil nejen Snape, ale i levitující podnos s jídlem a pitím. „Doufám, že mi zase nedáte košem, pane Pottere?“

Harry se zašklebil. „Myslím, že 'Harry' mi dnes večer sedlo líp.“

Snape se usmál. „Takže, Harry, navečeříš se se mnou?“

„Hm, rád.“ Harry už žmoulal housku s jahodovým džemem a zubil se od ucha k uchu. Snape jen nevěřičně protočil oči. Nakonec si užili ještě docela dlouhý a k Harrymu překvapení i zábavný

večer. Nikdy by ho nenapadlo, že se Snapem najde společnou řeč a ještě zvláštnější bylo, že profesor zřejmě cítil totéž. A když se přiblížila večerka a Harry stál u vchodových dveří s rukou na klíce, Snape jej ještě na okamžik zarazil. Vypadal, jakoby chtěl říci něco velmi důležitého, ale nakonec jen potřásl hlavou a zamumlal: „Dobrou noc, Harry...“

„Dobrou noc, pane profesore.“

Postel v nebelvírské věži byla najednou veliká a prázdná a Harry hrozně opuštěný. Čím více přemýšlel nad dnešním večerem, tím větší panika se šířila jeho žilami. Co se to vlastně stalo? Bylo to jako vždycky, ne? Snape potřeboval obejmout, protože měl záchvat. Mohla za to ta prapodivná kletba a ani jeden z nich si to takhle nevybral. A tak mu Harry pomohl. Prostě ho držel, jako pokaždé. Bylo to tak! Jenže... Harry tiše zaúpěl. Co si to nalhává! Moc dobře ví, že to nebylo jako vždycky! Harry zavřel oči a jakoby znovu ucítil na hrudi tíhu Severusova těla. Mezi prsty mu znovu protékaly hebké pramínky černé jako noc a každý Harryho dotek byl odměněn překvapeným vydechnutím a touhou po dalším pohlazení. Vždyť on se s tím chlapem MAZLIL! Když Harry dokázal ten fakt pojmenovat, bylo mu ještě hůř, než před chvílí. Ale Snape se nebránil... Proč? Jen aby Harryho znovu neranil? Z vděčnosti? Nebo to bral jako daň za Harryho pomoc? Splátku? Harry měl pocit, že se nedokáže nadechnout a musí ven.

Vyklouzl z ložnice, jak jen nejtíšeji uměl, a přes nabručený obraz Buclaté dámy se protáhl ven na ztemnělé chodby hradu. Vzduch tady byl o poznání chladnější než uvnitř koleje a Harry doufal, že mu přinese úlevu. Nefungovalo to. Myšlenky se mu stále stáčely jedním směrem, plnily jeho tělo neklidem a Harry si až bolestně uvědomoval, že to není jen strach a stud, co cítí. Bylo to vzrušení. Zoufalé, neodbytné, nežádané... Hraničilo s utrpením. Harrymu se chtělo skoro brečet, tohle přece nemůže být pravda! „Sakra, sakra, sakra!“ Zadýchaně rozrazil dveře nejbližší koupelny a horečně začal zpracovávat svou touhu. Chtěl myslet na Cho, na Ginny, nebo klidně i na Hermionu a na všechna ta krásná děvčata, co potkává denně na chodbách. Ale když konečně s vyčerpáním a úlevou opřel čelo o studený obklad na zdi, vyšel z jeho úst jediný tichý vzdech: „Severusi...“

4. kapitola

Přišly závěrečné zkoušky. Harry je prožíval trochu jako v mlze. Ve skutečnosti děkoval Merlinovi, že věnoval v minulých měsících tolik času učení, protože v posledních dvou týdnech se na knihy nedokázal ani podívat. Byl rád sám a snažil se srovnat se svým novým vztahem ke Snapeovi. Snape... Harry se mu vyhýbal jako čert kříží. Nechtěl ho potkat. Nechtěl v jeho očích vidět tu neodvratnou skutečnost. To sdělení – tak jsem tě snesl a jsme si kvit.

Testy ovšem nakonec zvládnul celkem úspěšně (zase měl štěstí, řekl by Snape) a měl před sebou posledních pár dní v Bradavicích. Většina jeho spolužáků je trávil v divokých oslavách nebo romantickými schůzkami na školních pozemcích. To byl ostatně přesně případ Rona a Hermiony, a tak se jim aspoň Harry nemusel zpovídat ze své samoty. Nejlépe mu bylo na jeho malé věži a uchyloval se tam na dlouhé a dlouhé hodiny.

Často vynechával i jídlo, spíše ze strachu ze střetnutí se Snapem, než z nedostatku hladu. Občas se ale zasytit musel a jinak tomu nebylo ani dnes. Studenti seděli jako každý večer u prohýbajících se tabulí s večerí, když se ozvalo lehké zacinkání a za učitelským stolem povstal Brumbál. „Vážení kolegové, vážení studenti. Jsem velice rád, že jsme se dnes sešli v tak hojném počtu a že nás svou přítomností poctili i zcela notoričtí nejedlíci...“ Brumbál se odmlčel a významně se podíval nejprve na Snapea a potom na Harryho. Když oba dotyční odhalili směr jeho pohledů, překvapeně se na sebe otočili. A ten jediný kratičký okamžik stačil, aby se jejich oči už nedokázaly odtrhnout.

„Další školní rok se nám skulil ke svému závěru a náš ústav bude mít opět tu čest, vyslat do světa skupinu nadějných mladých kouzelníků,“ pokračoval Brumbál a černé a zelené oči se do sebe vpíjely.

„Dovolte mi tedy pozvat všechny učitele i absolventy sedmých ročníků k zítřejší závěrečné oslavě jejich studia. Začátek slavnosti stanovuji na sedmou hodinu večerní,“ dokončil ředitel a pokynul do sálu, aby všichni pokračovali v jídle. A Harry se topil ve Snapeových hlubinách a neviděl tam nic z toho, čeho se tolik bál.

Po večeři se Harry na chvíli zdržel v nebelvírské společenské místnosti, ale neměl tam stání. V duši mu vězel Snapeův upřený pohled a potřeboval se uklidnit. Jeho věž na to byla jako stvořená. Když stoupal vzhůru po točitých schodech a těšil se na ten pocit uvolnění a závratě až vystoupí na její ohoz, přišlo mu poprvé líto, že všechno končí. Sedm let. Těžkých, plných strachu a bolesti, ale i krásných. Tady poznal přátelství, loajalitu, úctu k druhým a tady se naučil znát svou cenu. Nikam jinam ve skutečnosti nikdy nepatřil. Těžce si povzdechl a nahnul se přes cimbuří. „Bude mi to tady chybět,“ pronesl nahlas a zamrkal, když mu přišla odpověď.

„To se dá pochopit, hrad má svého ducha a žije v něm spousta vzpomínek.“

Ten hlas nemohl nepoznat.

„Pane profesore? Kde se tady berete?“

Snape neodpověděl, místo toho se opřel vedle Harryho a zadíval se někam na rudnoucí obzor.

„Dovolte, abych vám pogrataloval k úspěšnému složení zkoušek, pane Pottere...“

„Děkuji, pane.“

„Chodíte sem často?“ objal Snape očima celé to místo.

„Dost.“

„Bývala to i moje věž. Kdysi. To jsem měl všechno před sebou, jako teď vy.“

Harry přikývl.

„Takže – svěříte se mi, co teď máte v plánu?“

„No, já... Mám možnost opustit Británii a věnovat se dalšímu studiu v zahraničí... Tibet...“

„Rozumím. Je to docela z ruky...“

„Ano, myslím, že mi to bude vyhovovat. Tam mě nikdo nezná, jestli mi rozumíte.“

„Velmi dobře, domnívám se. Myslím, že je to dobrá volba.“

„Snad. Chci říct – jsem rád, že budu daleko od všeho toho zmatku, ale nechávám tady kus svého života. Navíc, všechno se to semlelo tak hrozně rychle... Teprve před dvěma dny jsem dostal vyrozumění o přijetí na speciální obor ve Lhase a podle jejich požadavků bych měl už za čtyři dny nastoupit do prázdninového kurzu. Sotva se stihnu se všemi rozloučit.“

Snape se opřel o zeď za sebou a dlouze si Harryho prohlížel. „To tedy znamená, že odjíždíte velmi brzy...“

„Zdá se,“ zamumlal Harry. „Pane profesore?“

„Hm?“

„Budete v pořádku?“

„Co přesně máte na mysli, pane Pottere?“ Snape lehce zavrčel a Harrymu došlo, že zabrousil na tenký led.

„Já jen. Jste nemocný a...“

„Ptáte se, jestli to tady bez vás přežiju?“ štěkl Snape.

Harry zalapal po dechu. Takhle tedy mělo vypadat možná poslední setkání s profesorem lektvarů? Snape ale zacouval.

„Harry,“ řekl nakonec celkem měkce. „Vím, že jsi mi v posledních měsících velmi pomohl, ale jsem dospělý muž a musím zvládnout svůj život, zrovna jako ty ten svůj. Nikdo, a já ze všech nejméně, nemá právo omezit tě hned na jeho začátku. Přece se tady nezahrabeš jen proto, abys mě mohl čas od času... obejmout.“ Ze Snapea teď kapala sebeironie a úsměšek na jeho tváři byl možná bolestnější, než si přál.

„Ale já bych...“

„Neříkej to, Harry. Vím, že bys toho byl schopen, ty ano, ale není to správné. A pokud tě trápí strach o mé zdraví, pak tě mohu uklidnit, že tvé obavy nepovažuji za opodstatněné. Teď už ne.“

„Vysvětlíte mi to?“

„Řekněme, že mám způsob, jak své problémy zvládnout, Harry. Menší slabosti dokážu ukočírovat už dlouho a jsem přesvědčen, že v současné chvíli disponuji dostatkem schopností zažehnat i ty nejhorší záchvaty. Navíc – účinky kletby se pomalu samy vytrácejí. Mé tělo se čistí a jsem přesvědčen, že za pár měsíců bude vše v pořádku.“

„Povíte mi, jak to děláte?“

„Jen tolik, že myšlenky jsou velmi silný nástroj.“

„Takže autosugesce?“

Snape se ušklíbl: „Ne tak docela, Harry, ale nechme to teď být. Možná jindy.“

„Pane profesore, já...“

Snape se na Harryho smutně díval. „Poslouchám Harry.“

Ale Harry jen zavrtěl sklopenou hlavou.

„Mezi námi zůstane mnoho nevyřčených věcí, můj mladý příteli, ale neznamena to, že se nestaly...“ Snapeův hlas se ztrácel do šepotu, pak se starší muž prudce otočil a už zády k Harrymu zamumlal: „Hodně štěstí, pane Pottere!“ Jeho plášť se ztratil v ohybu schodiště.

A přišel poslední den. Velká síň hýřila pestrobarevnou výzdobou, stoly se prohýbaly pod tíhou jídla a pití a vzduchem se nesly tóny známých hitů „Kouzelných Zlatonek“. Sál bzučel desítkami veselých hlasů a zářil úsměvy. Jen jeden obličej se sem vůbec nehodil. Výraz profesora lektvarů připomínal zimní nebe před bouří, a jak si Harry všimnul, metal kolem sebe jednu uštěpačnou poznámku za druhou. Něco mu říkalo, že v této chvíli je nejlepší se Snapeovi vyhnout. Vlastně to ani nemusel řešit, protože profesor po povinné půlhodině „zábavy“ plavným krokem opustil místnost. Harry si povzdechnul. Tak. To bylo asi jeho poslední setkání s obávaným a tolik let nenáviděným profesorem Snapem.

Harry už neměl chuť se bavit. Ještě nějaký čas seděl v koutě a pozoroval hýření kolem sebe, ale potom se omluvil kamarádům a odešel. „Rozloučit se s hradem,“ řekl. Mířil na svou věž. Naposledy. Vlastně nebyl ani moc překvapený, že ho tam našel.

„Pane profesore...“

Snape dlouho mlčel, jakoby se k něčemu odhodlával.

„Jsou to vzpomínky, pane Pottere...“

„Prosím?“

„Má zbraň proti kletbě – vzpomínky.“ Otočil se čelem k Harrymu. „Věříte mi, pane Pottere?“

Pokud... pokud byste se dozvěděl něco... nečekaného... Ať už si budete myslet cokoliv, nepovažujte to za projev mé neúcty k vám..." Snape vtiskl Harrymu do dlaně malou lahvičku. „Nenuťím vás dívat se. Je to vaše volba.“ Snape se vyhýbal Harryho pohledu. „Přineste to pak do mého bytu. Dnes v noci tam nebudu, ale nechám odemčeno.“ Pak zmizel.

Harry věděl, co právě svírá v dlani. A věděl, co potřebuje. Když pak, s Brumbálovým svolením, stál nad Myslánkou, potily se mu ruce a cítil se slabý v kolenou. Opravdu se bál toho, co uvidí. Neměl nejmenší tušení, co mu to vlastně Snape chtěl ukázat a opravdu si nebyl jistý, kolik toho potřebuje vědět. Nakonec se však odhodlaně nadechl a ponořil se do víru profesorových vzpomínek.

Ze začátku byly výjevy jen velmi krátké. Ledová pláň, vichřice. Harryho tělo leží v závěji a nad ním se sklání otrávený Snape. Je jasné, že by ho tam nejradyji nechal, ale nakonec bere chlapce do náručí a potácí se dál. Vzpomínka se rozplynula a objevila se další.

... Snape těžce dýchá a sotva střídá nohy. Ještě pořád se vleče sněhem s bezvládným Harryho tělem na rukou. V dálce se objevuje tmavý obrys, který roste do podoby loveckého srubu. „Merline, díky!“ mumlá vyčerpaně Snape.

... Harry leží na tvrdé palandě, má horečku a divoce sebou hází. Snape sedí nad ním, otírá mu čelo studeným kapesníkem a vypadá zamyšleně. „Zatraceně,“ sklouzlo mu ze rtů.

... Snape sedí na své palandě a pozoruje krev, hrnouce se z poraněných rukou. Harry vaří vodu a trhá si košili. Harry čistí Snapeovi zkrvavené dlaně a ovazuje je cáry svého oblečení.

... Harry přichází z ohybu lesa. Vrací se do srubu a vypadá velmi vyčerpaně. Táhne s sebou nějakého uloveného ptáka a pár bobulí. Asi se blíží bouřka. Snape celý ten výjev pozoruje z okna a tvář má zkřivenou do neurčité grimasy. Pokouší se zatnout pěsti, ale místo toho jen bolestivě sykne.

... Harry zápasí u stolu s uloveným králíkem. Při vaření už je poměrně zručný, ale dnes vypadá opravdu unaveně. Oči se mu skleněně lesknou a ruce jemně třesou. Snape - ještě pořád v obvazech - ho zamračeně sleduje ze své palandy, pak stáhne rty do tenké linky a odchází ze srubu. V očích má vztek a kope do mokrého sněhu. V noci přikrývá Harryho svou dekou.

...Voldemort! Směje se Snapeovi do očí... tma ... Harry na Voldemortových zádech... tma... proti Snapeovým vytřeštěným očím letí zelený paprsek. „Ne!“ křičí Harry, paprsek zlátne, tma... Harry drží Snapea v náručí a říká: „Nenechám vás tady..." Tma.

... Další výjev je zvláštní. Jen jakási podivná mlha, prosycená bolestí a chladem, v ní tichý dech, tlukot srdce a vzdálené: „Neumírej, neumírej..."

... Pohled do krajiny, Snape sedí opřený o Harryho a snaží se zaostřit. „Harry?“ ... „Nenapravitelný Nebelvír..."

... A znovu ta zvláštní mlha. Bolest, strach. „Harry, jsi tady? Harry? Přišel jsi. Proč nemůžu promluvit? Cítím tě Harry. Už to bude v pořádku, neboj se..."

... Snape se probouzí. Opatrně se rozhlíží kolem sebe. Postel, čisté peřiny, vysoká ozdobná okna a za nimi ranní šero. Muž poznává bradavickou ošetrovnu, úlevně si lehá zpět na polštář a otáčí hlavu. Pohled se mu zastaví na mladém muži, odfukujícím těsně vedle Snapeova ramene. Harry Potter. Snape se trochu natočí a dívá se. V očích má zvláštní výraz. Pak zvedne ruku a jemně odhrne vlasy z Harryho čela, pokrývku mu přitáhne blíže k tělu. Už nespí, jen hlídá chlapcův pravidelný dech.

... Znovu ošetrovna. Snape leží na boku se zavřenýma očima a nasává sílu z Harryho konejšivé náruče. Je jasné, že měl další ošklivé křeče. „Promiňte, pane profesore! Je mi líto, že to ode mě musíte snášet," říká Harry. A mluví dál. Je ztracený, zmatený, opuštěný a nepochopený. Mluví o samotě, smrti, vině, nelásce... Zdá se, jakoby plakal. A pak se sám sobě vysmívá. Brumbál ho odvádí pryč a Snape pevně tiskne víčka, dokud neklapnou zavírané dveře. Pak schová hlavu pod polštář...

Harry měl pocit, že se nemůže nadechnout. Málem upadl na záda, jak prudce opustil Snapeovy vzpomínky. On to slyšel! On to VŠECHNO slyšel!!! Harrymu se točila hlava a cítil, jak se mu do tváří hrne červeň zahanbení. Tyhle věci nikdy neřekl ani svým nejlepším přátelům a teď je vysypal Snapeovi od první do poslední! Zmocňovala se ho panika, ale zároveň s ní se v něm rodil i jeden docela nový pocit. Uspokojení. Uspokojení a odevzdání se. Už na svou bolest nebyl sám...

Držel se okraje Myslánky a přemýšlel. Tohle jsou Snapeovy vzpomínky na Harryho za poslední půlrok. Proč mu dal Snape zrovna tohle? „Má zbraň proti kletbě,“ říkal...

„On používá vzpomínky na mě k potlačení záchvatů?“ Harrymu se rozbušilo srdce. Opravdu by to tak mohlo být? Harryho zvědavost byla silnější, než šok z poslední Snapeovy vzpomínky, a tak se nakonec znova ponořil do Myslánky.

... Tahle vzpomínka se Harrymu nebude líbit. Věděl to hned, když se obraz ustálil na učebně elixírů a Snapeovi, opravujícímu eseje, právě vypadl brk z třesoucí se ruky. Vzpomínka se neustále lehce rozostřovala, jak Snape bojoval s přicházejícím záchvatem. Pohledem pátral po Harrym a nakonec ho objevil – už jen jako rozmazaný flek. Soustředil se na Harryho oči a pak se prostor kolem roztočil. Snape klopýtal ke kabinetu. Dále bylo všechno zamřené a Harry mohl slyšet jen hlasy. Teprve ve chvíli, když se přitiskl na Snapeova záda, získaly věci postupně zpět své tvary a barvy. A pak to přišlo. Ta hádka. Harry nechtěl poslouchat, zacpal si uši a přivřel oči. Moc dobře si pamatoval, co tehdy Snape řekl a neměl sílu prožít to znova. Teprve, když Snapeovi přistál v klíně ručník, spustil chlapec ruce zpět podél těla. Vzpomínkový Harry zatím utekl a Snape zůstal konsternovaně sedět. Vypadalo to, jakoby mu teprve teď začalo docházet, co se vlastně stalo. Tvář mu zkřivila bolestná grimasa, kterou skryl do Harryho ručníku.

... Snape chodí po hradě a hledá Harryho. Ptá se po něm. Je nervózní a trvá to dlouho. Harry nikde není. Nakonec se uvelebí u vstupu do nebelvírské společenské místnosti a čeká tam. Ne dvě hodiny. Déle. Když se Harry objevil v záhybu chodby, Snapeovi se lehce zrychlil dech.

... Harry sedí ve Snapeově bytě a nereaguje na Snapeovy pokusy o usmíření. Snape vypadá nešťastně a nakonec Harryho zezadu obejmě. Harry si toho předtím nevšiml, ale byla to asi dost impulzivní reakce – Snape to určitě neplánoval. Teď učitel mumlá do Harryho vlasů omluvy, ale slova vzpomínka potlačuje. Když Severus nechá Harryho jeho vlastním pocitům, zavře se do své ložnice, svalí se bokem na postel a bezmyšlenkovitě zírá do zdi. Nepohne se, ani když po čase klapnou vstupní dveře.

... A znovu Snapeův byt. Harry a Snape na gauči před krbem, objetí, lehké doteky, občasné vzdechy a zachvění. Harrymu, který ten výjev pozoroval z pohledu od ohniště, začal běhat mráz po zádech a cítil stoupající vlnu vzrušení, proudící jeho tělem. Tato vzpomínka byla velmi dlouhá a velmi přesná. Harrymu se zdálo, jakoby si na ní Snape dal obzvlášť záležet a propracoval ji do nejmenších detailů. Až příliš přesných detailů, uvědomil si Harry vyjeveně. No, minimálně nebyl sám, kdo měl ten večer drobný problém s ovládnutím svého těla. Harry se musel usmát. Čekal, že když uvidí zvenčí, co se ten večer dělo, prožene se jeho tělem bouře rozpaků a studu, ale nestalo se. Bylo to naopak. Snapeova vzpomínka hrála a dělala z těch chvil něco výjimečného a tak... přirozeného...

... Je noc a Snape se převaluje ve své posteli. Po hodině marného boje vzdá pokusy o spánek, vklouzne do županu a vyráží na noční procházku hradem. Bloudí bezcílně chodbami, s pláštěm zimomřivě přitaženým k tělu, a Harrymu se zdá, že je čím dál napjatější. A najednou zaslechne nějaké podezřelé zvuky. Jen velmi tiché, ale jeho cvičenému sluchu nemohou uniknout. Snapeův obličej se stáhne do zlomyslné grimasy. No jistě, vychází to z jedné ze studentských koupelen... Snape přidává do kroku, aby načapal ty troufalce při jejich tajných radovánkách. Vypadá, že se těší na svůj triumf. (Harrymu však v té chvíli došel dech. Nemohl si být jistý, jestli je to právě TA noc, a přece to věděl. Věděl to tak přesně, jakože se jmenuje Harry Potter.)

Snape došel až ke koupelně a tam se na okamžik zarazil. Zřejmě si připravoval odpovídající „vstup na scénu“. Pak se nadechl a vkročil do dveří, kde se zarazil, jakoby do něj uhodil blesk. Ve světle měsíce se zády k němu rýsovala Harryho vzdychající silueta. Nemohl ho nepoznat! Dvěma rychlými kroky se Snape stáhnul ven ze dveří a zády se opřel o studenou zeď, v obličejí

výraz nesmírného překvapení. Poslouchal tiché zvuky Harryho rozkoše a v jeho pohledu začala narůstat panika. Jakoby chtěl vzít nohy na ramena a utéct od té důvěrné scény, jejímž svědkem se právě stal, a zároveň věděl, že to nedokáže. A ty zvuky mu pořád dorážely do uší. Jeho dech se zrychloval a zornice roztahovaly. Nehty zatínal do studeného kamene za sebou a snažil se ovládnout. Nakonec svůj boj vzdal. Tváří mu přeběhl výraz lehké bolesti, zavřel oči a rukou si křečovitě sevřel tuhounou bouli, která narůstala v jeho kalhotách. Trhavě vrtěl sám nad sebou hlavou, ale přitom usilovně třel přes oblečení to tepající místo a snažil se potlačit každé zasténání, které se mu dralo ven pootevřenými rty. Hlavu zvrácenou dozadu, mysl upřenou k Harryho vzdechům a tělo napjaté vzrušením. A když potom k jeho uším dolehlo tichounké „Severusi“, zalapal s vytřeštěnými očima po dechu a látka pod jeho rukou rychle tmavla...

Konec. Harry stál znovu nad Myslánkou a těžce dýchal. Třásl se a myšlenky mu vířily v zoufalé snaze znovu se uspořádat. Nešlo to. Vlastně jediná smysluplná věc, která ho v té chvíli napadala, byla: „Musím za ním. Chci za ním!“ A tak to nakonec udělal. V rychlosti sesbíral Snapeovy vzpomínky zpět do malé lahvičky a vyrazil směrem ke sklepení. Hnal se jako vítr, a čím rychleji utíkal, tím zoufaleji pomalý si připadal. Když konečně dorazil ke dveřím Snapeových komnat, nemohl ani popadnout dech. Opatrně zaklepal, ale nikdo se neozýval, a tak lehce stisknul kliku. Dveře povolily. „Severusi? Severusi, jsi tady?“ Odpovědí mu bylo jen mrtvé ticho a praskání dohořívajících polen v krbu.

Harry položil zpocenými prsty na stůl lahvičku se vzpomínkami a několikrát se zhluboka nadechl. Prohledal byt, ale Snapea nenašel. Schoulil se do křesla u krbu a čekal. Čekal a čekal... Tu noc tam však seděl marně. Snape nepřišel. Ráno Harry opustil Bradavice.

5. kapitola - Epilog

„Pane profesore...“

Snape sebou trhnul a prudce vzhlédl od kotlíku. Jeho tváří prolétla celá smršť pocitů, ale rychle se ovládl a už se svou obvyklou neutrální maskou kývl v odpověď: „Pane Pottere... Pokud dovolíte, dokončím svou práci a budu se vám věnovat...“

No jistě. Harry se skoro usmál. Ale jen skoro. Měl dojem, že skutečný úsměv by mohl Snapea popudit... Ve skutečnosti se nemohl zbavit pocitu, že profesor potřebuje čas, aby se nachystal na setkání se svým bývalým studentem. „Počkám venku,“ přikývl.

Neviděli se několik let. Harry mezitím stihl dokončit své zahraniční studium, procestovat kus Evropy a vrátit se domů. Dospěl - tělesně i duševně. Byl z něj vyrovnaný mladý muž s jasnými životními postoji a názory. V jeho životě vlastně zůstávala jediná nedořešená věc - Severus Snape. A Harry už nechtěl déle čekat. Měl v plánu uzavřít tuhle kapitolu, a to co nejdříve. Ve skutečnosti se toho bál, velice bál, ale měl dost času na to, aby zjistil, že se bez jasného rozuzlení nepohne ve svém životě dál. Alespoň v určitém směru...

Když se Snape konečně objevil ve dveřích laboratoře, měl už Harry nohy zdřevěnělé dlouhým čekáním. „Takže, pane Pottere, co vás sem přivádí?“

Harry se tentokrát skutečně usmál: „Popravdě, přišel jsem žádat ředitele o místo...“

Snape lehce nadzdvihl obočí, ale nekomentoval to. Vedl Harryho do svého bytu. „Prosím, pane Pottere, běžte dál. Obávám se, že má soukromá rezidence je momentálně jediné místo, kde vás mohu přijmout. Kabinet mám - řekněme - v prázdninové rekonstrukci...“ pokynul Harrymu.

Byt vypadal přesně tak, jak si ho Harry pamatoval a když nasál ten charakteristický pach starého nábytku a zaslechl zapraskání plamenů v krbu, musel se znovu usmát. „Tvářím se dnes jako jeliman,“ zavrtěl v duchu hlavou, ale úsměv ze rtů mu nezmizel.

Snape právě přinesl dvě skleničky a naléval Harrymu - no prostě zase něco zlatavě hnědého. „Takže - předpokládám, že ředitel vaší žádosti vyhověl a budeme se v příštím školním roce vídat pravidelně?“ Snape se posadil naproti Harrymu a pozdvihнул svou sklenku.

„Ano a ne. Žádal jsem pouze o místo externisty a budu do školy docházet zhruba jednou za týden, či dva. Na trvalou výuku nemám dostatečné... životní zkušenosti, řekl bych...“ I Harry pozvedl svůj pohárek a opatrně se napil.

„Smím se zeptat na předmět, kterému se budete věnovat?“

„Vlastně bych rád mezi studenty rozšířil povědomí o určitém speciálním typu magie. Tady v Bradavicích dosud nezmiňovaném. Je to obor, který jsem studoval ve Lhase – 'magie propojení', tak tomu říkají,“ pokrčil Harry rameny. „V podstatě to byl Brumbálův nápad a mně to připadá, jako docela zajímavá myšlenka. Jednalo by se ovšem jen o volitelný předmět pro nejvyšší ročníky a popravdě, spíše informativní. Pravá podstata tohoto umění vyžaduje určitou duševní vyzrállost a sedmáct let... Obecně je tento věk považován za hraniční pro zvládnutí alespoň základního umění. A i přes veškerou snahu a dostatečné stáří se většině čarodějů nepodaří dosáhnout potřebné magické úrovně.“

„Tak?“

Harry se zašklebil: „Proto ta povinná prázdninová příprava na začátku studia, jestli si vzpomínáte. Tam nás vlastně testovali a třídili. Kdo neprošel přípravkou, byl zařazen na univerzitní studium běžné magie v Pekingu nebo se mohl vrátit domů.“

Snape přikývl a znovu upil ze své sklenky. Mlčel, ale Harryho pozorně sledoval. Nakonec přece jen promluvil: „Ano, zaslechl jsem něco málo o tom zázraku. Předpokládám, že to byl před lety ředitel, kdo vám doporučil jeho studium? A nepochybně jej na ten nápad přivedla určitá záhadná proměna jedné smrtící kletby na docela neškodnou...“

Harry zavrtěl hlavou: „Nebyla neškodná, Voldemorta zabila a vás mohla taky, ale jinak máte pravdu. Brumbál tu situaci vyhodnotil, a zpětně musím říci, že zcela správně, jako mimovolné využití 'propojení' nás dvou. Propojení bylo v podstatě fixováno na dva cíle – ušetřit vás a zabít Voldemorta. A tak to vlastně i zafungovalo, jen ne stoprocentně. Prostě proto, že jsem své síly ve skutečnosti neovládal. Kouzlo pohltilo Avadu, ale ponechalo některé její škodlivé účinky. Ty vás potom trápily po několik následujících měsíců.“

Snape zamyšleně pozoroval plameny v krbu a zjevně se ztratil někde ve svých vzpomínkách. Když znovu vzhlédl k Harrymu, vypadal velmi unaveně a Harry si až příliš jasně uvědomil, jak za těch pár let zestárl.

„Nepochybuji, že disponujete spoustou pozoruhodných schopností, pane Pottere.“

„Propojení je skutečně výjimečná možnost, jak zcela neuvěřitelným způsobem změnit směr událostí, pane profesore. S jeho pomocí dokážeme ovlivnit účel kleteb, uzdravit nemocné a dokonce zvrátit smrt – za určitých okolností. Má ovšem jednu velkou slabinu. Výsledek je vždy závislý na množství citu, který je kouzelník schopen darovat potřebnému. A dá se říci, že člověk, který nikdy nemiloval a sám nebyl milován, jej nikdy nedokáže dosáhnout...“

Ve Snapeově pohledu bleskl náznak nervozity. „Zajímavé... Takže pokud někoho nemáte příliš v oblibě...“

„V průběhu celého studia jsme těžce pracovali právě na odstranění tohoto... neduhu,“ usmál se Harry. „Nemáte tušení, jak nás tím trápili – ty hodiny a hodiny uzavírání mysli a relaxace... Ale vy jste se neptal na tohle, že?“ Harry pozorně sledoval muže proti sobě a snažil se proniknout jeho dokonale nacvičeným, nezaujatým výrazem. Bez úspěchu. Přesto bylo zřejmé, že se Snape vyhýbá očnímu kontaktu. Harry naklonil hlavu na bok: „Vy přece znáte odpověď,“ zazubil se. „Kdybych vás neměl rád, nikdy bych nedokázal zvrátit tu kletbu. Tehdy ne.“

Snape hypnotizoval skleničku ve svých rukou. Konverzace se zjevně neubírala směrem, na který by byl připraven. Vlastně to bylo poprvé, kdy na něco neměl odpověď. Harry se rozhodl, že ho nechá odpočinout a tak se zeptal: „Jak jste se měl celou dobu, co jsme se neviděli, pane profesore?“

Snape se ušklíbl: „Zajímají vás mé výzkumy, pane Pottere? Obávám se, že mimo ně nemám o

čem hovořit...“

Harry si povzdechnul: „Možná máte ještě práci? Ruším vás?“

Snape bezvýrazně zavrtěl hlavou: „To je v pořádku, dnes večer mám vlastně volno. Nedělejte si starosti, pane Pottere. Těší mě, že jste se zastavil.“

Harrymu zahrál na rtech plachý úsměv: „Musel jsem přijít, i kdybych si myslel, že mě vyhodíte.“ pokrčil rameny.

„Musel?“ Snapeova nervozita se vrátila.

„Víte co? Budu mluvit otevřeně.“ Harry se zvedl z křesla a přešel ke krbu. Když už chce Snapeovi říct tu novinu, dopřeje mu alespoň tolik soukromí, že na něj nebude zírat. Oheň je na pozorování docela fajn. „Tak nějak jsem se v průběhu studia musel naučit 'otevírat své srdce',“ odfrknul si, „a teď se to těžko zastavuje, takže se omlouvám. Jde o to, že v posledních letech můj život nabral celkem jasný směr a dá se říct, že vše držím ve svých rukou. Mám slušnou práci, společenské postavení, přátele, dům... To všechno je fajn, ale pořád mi ještě chybí jedna věc,“ Harry se na chvíli odmlčel. „Někdo velmi blízký, s kým bych to všechno mohl beze zbytku sdílet. Někdo, s kým bych se mohl smát, těšit, nebo se trápit, když to jinak nepůjde...“

Snape už zase nepřítomně zíral do své sklenky a bezbarvě zamumlal: „Nepochybuji, že dříve nebo později potkáte tu pravou... osobu.“ Hrdlo se mu podivně stahovalo.

Teď se Harry otočil na patě a prudce se nadechnul: „Když mě pořád napadáš jenom ty, Severusi! A mám důvod myslet si, že s nikým jiným nemohu být... Že k nikomu jinému nepatřím. Tak... A teď řekni buď jo anebo mě vyhod...“

Snape teď na Harryho zíral jako na zjevení: „Harry...“ vydechnul.

„Jsem tady...“

„Harry, víš, co mi říkáš? Co mi nabízíš?“ Snapeova maska spadla a šokovanou tvář měl zbrzděnou bolestí. „Nepleteš se?“

„Severusi, já se nepotřebuji přesvědčit o svých citech, vážně. Mám v nich jasno a jsem s nimi srovnaný. A ať už mi teď řekneš cokoli, bude to můj odrazový můstek do budoucna. Buď budeme spolu, nebo zůstanu sám. Pro mě není třetí cesta. Jediné, co potřebuji vědět, je tvůj názor...“ Harry mluvil tiše a skoro konejšivě.

Dlouho bylo ticho, rušené jen praskáním plamenů. Nakonec se Snape prudce zvednul z křesla, popadl prázdné sklenice a zmizel ve vedlejší místnosti. Harrymu se zdálo, že je tam nekonečně dlouho. Když se po čase přece jen vrátil, oči mu podivně plály a ruce držel pevně zaťaté v pěst.

„Harry,“ promluvil dutě, „nevím, čím jsem si vysloužil tu čest. Je to víc, než jsem si mohl celý svůj bídný život přát a věř mi, že jestli jsem na někoho poslední zatracené roky opravdu myslel, byl jsi to ty. Myslel jsem na tebe tak moc, až to bolelo. A není to lepší ani teď. Toužím po tvé blízkosti tolik, až mě to děsí. Ale já nemůžu. Nedokážu se ti odevzdat tak, jak by sis přál a nepochybně i zasloužil. Neumím to Harry. Nesmím. Nikdy jsem nikomu nepatřil a... ztráta bolí, Harry, a já nedopustím, aby mě ještě někdy něco v životě srazilo na kolena. Dokonce ani, kdybys to měl být ty... A navíc, mohl bych být tvůj otec...“ šeptal přiškrceně. „Raději běž, prosím...“ sklonil Snape hlavu a po krátkém zaváhání znova zmizel za dveřmi.

Harry ještě chvíli stál a díval se směrem, kterým profesor odkráčel. Z hrdla se mu vydral opatrný povzdech, ale přes rty mu zase přelétl ten lehký, rozpačitý úsměv. Odhodlaně pohodil hlavou. Tenhle boj nevzdá tak lehce... Vydal se za Snapem.

Našel ho v ložnici. Seděl na posteli s hlavou zabořenou v dlaních. Musel Harryho slyšet, ale nevzhlédl. Harry si sedl vedle něj. Chvilí se jen díval, než zase potichu promluvil: „Severusi? Poslouchej mě chvíli... Prosím...“ opatrně mu odhrnul z čela pramen vlasů. „Nemůžu tě nutit do něčeho, co nechceš udělat, ale taky nemohu dopustit, abys nám nedal šanci jen proto, že nevěříš, že nám to vyjde.“ Přitáhl k sobě Severusovu dlaň, prohlížel si ji a bříska prstů lehce

objížděl jednotlivé čáry. Severus zavzdychal. Pevně zavřel oči, ale nebránil se. Harry mu lehce přešel palcem po zápěstí: „Chtěl bych ti teď něco ukázat. Kouzlo. Velmi staré a svým způsobem velmi nebezpečné kouzlo vzájemné magie. Nemůže ohrozit ničí život, ani zdraví, ale přesto může člověka zranit. Ne na těle, ale na duši. Mnoho milenců ho použilo v naději na štěstí a jejich životy se v tu chvíli obrátily naruby, když ztratili všechny své iluze.“ Harry pokračoval v putování svými prsty po Severusově předloktí. „To kouzlo nedělá nic víc a nic míň, než že ukáže pravou podstatu vztahu mezi dvěma lidmi. Pocity jsou barevné, Severusi, věděl jsi to?“ Harry se ukazováčkem pomalu vracel ke Snapeovu zápěstí. „Nejjednodušší je modrá. Je to docela neutrální studená barva a stejně neutrální je i vztah dvou lidí, kterým zazáří. Pak je zelená – jedovatá barva nenávisti. Fialová znamená přátelství. Věř mi, že je to poměrně vzácná barva. A rudá... Vášnivá, nezkrotná, prudká... Jako milenecká láska, Severusi. Může vzplát během okamžiku a stejně rychle může pohasnout. Přesně jako vášeň.“ Harry znovu hladil horkou Severusovu dlaň. „Poslední a nejvzácnější je bílá. Nejčistší z barev pro dvě těla a jednu duši. Dva lidé v bílém světle jsou spolu spjati tak hluboce, že jeden bez druhého není kompletní. Srdce jim bijou ve stejném rytmu. Je to více, než jen pouhá láska, Severusi. Je to splnutí. Bílou rozdělí jen smrt...“

Harry přestal laskat Severusovu dlaň a lehce ji zvednul proti své. Upřeně se muži proti sobě zahleděl do temných očí. „Sensibilis,“ zašeptal. Malý okamžik se zdálo, že se nebude nic dít, ale potom... Mezi Severusovým a Harryho sepnutým rukama se začalo pomalu proplétat zářivé bílé světlo. Omotávalo se kolem nich, zalévalo je, hladilo a sílilo, až nakonec bylo jen to světlo, Severus a Harry.

Harry sledoval Severusův užaslý pohled. „Tohle je můj důvod, proč jsem tady,“ mluvil unaveně Harry. „Tohle je vysvětlení, proč ti pomáhaly mé doteky. A tohle je můj slib tobě, Severusi. A ještě jedna věc. Kdybys necítil totéž, co já, zářila by tady teď tvá barva...“

Harry ještě chvíli nechal tu záři pronikat až do morku svých kostí. Věděl to. Věděl to už tak dlouho... Potom jen lehce stisknul Severusovu dlaň a spustil svou ruku do klína. V místnosti byla najednou až nepřírozená tma. „Půjdu teď domů, Severusi. Dávej na sebe pozor,“ zašeptal a nechal Snapea jeho zmateným pocitům a myšlenkám.

Harryho probudil podivný tlak na prsou a zvláštní pocit, že ho někdo pozoruje. Zamrkal do ranního šera a pusa se mu roztáhla do širokánského úsměvu. Dvě silné paže ho pevně objímaly a sotva několik centimetrů od obličeje mu svítil pár uhlově černých očí. „Už ti někdo řekl, že jsi příšerný manipulátor, Pottere?“

Harry se zasmál: „Znamená to ANO?“

„Znamená to, že bys umluvil i mrtvého a já se musel definitivně zbláznit!“

„To je dobře,“ Harryho úsměv se ještě rozšířil. „A Severusi, jak jsi mě vůbec našel? Nedal jsem...“

Snapeův obličej se ještě přiblížil: „Albus. Dost se divil, když jsem ho vytáhl z postele ve čtyři ráno.“

Teď už se Harry rozchechtal nahlas, ale ne na dlouho. Snape si jej přitiskl těsně k tělu a rty teď měl přímo u Harryho ucha, až mu po celém těle přeběhli mravenečci. „Drž se, Harry. Já mám zase svá speciální kouzla...“

A pak Harryho pohltily horké Severusovy doteky a polibky a bílá záplava všude kolem...